

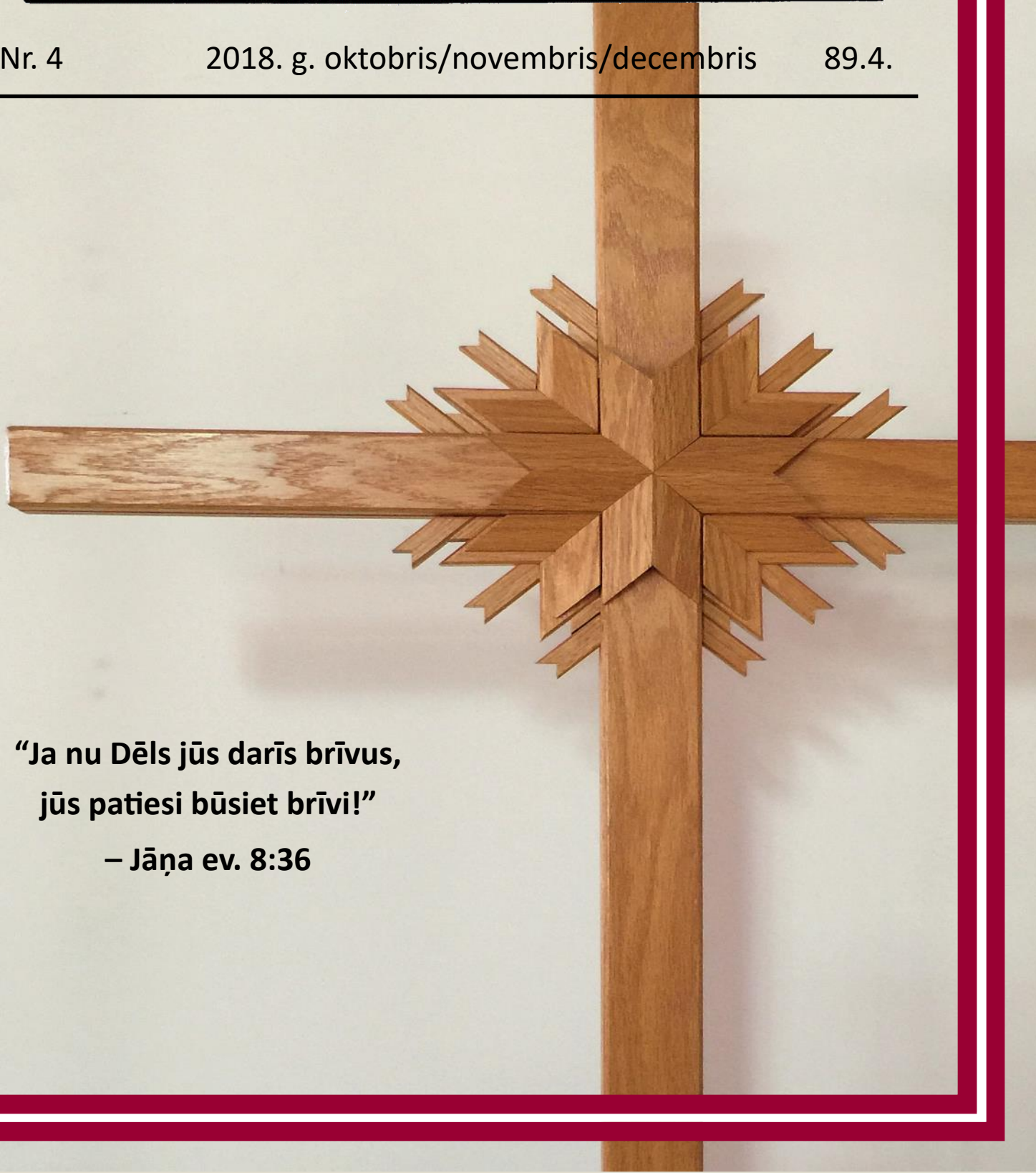
Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 4

2018. g. oktobris/novembris/decembris

89.4.

**“Ja nu Dēls jūs darīs brīvus,
jūs patiesi būsiet brīvi!”**

– Jāņa ev. 8:36

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Latvijas valsts brīvības proklamēšanas 100 gades atcere ir nosvinēta. ASV mēs arī drīz pēc 18. novembra svinībām svinējām pateicības dienu. Drīz mēs svinēsim Kristus dzimšanas svētkus. Šinī Kristīgā Balss numurā ir dažādi raksti kas apcerē brīvību, svinības, notikumus draudzēs. Šie raksti vērs mūsu domas uz daudz un dažādiem veidiem, kā Dievs ir svētījis mūs. Viņš patiešām ar savu žēlastības pilno roku mums dāvājis svētības šinī dzīvē un arī mūžīgā dzīvē – svētības kas ir pārākas par visu mūsu saprašānu.

Mācītājs Frīdrihs Čukurs manā uztverē bijis Dieva vīrs. Viņš daudzus gadus bija Bukskauntijas draudzes mācītājs un arī daudz gadus bija mūsu Apvienības priekšsēdis. Skatoties Kristīgās Balss numurā kas iznāca pirms 50 gadiem, mēs lasām šos vārdus ko mācītājs Čukurs rakstīja: “Brīvā Latvija tomēr nav mirusi. Tā dzīvo joprojām tautas sirdī, ilgās un cerībās. Vēsture rāda, ka vajāšanas nav spējušas iznīcināt ticību Dievam un mūžīgām patiesībām. Ja mīlam savu tautu un tēvu zemi, tad vienmēr gaišs mūsu domās būs 18. novembris un mēs ilgosimies un lūgsim Latvijai jaunu brīvības rītu.” Ar pateicīgām sirdīm nāksim pie Dieva troņa un izlūgsim svētību valstīm kuŗās mēs dzīvojam. Lūgsim par šo valstu vadītājiem, valdībām, kā to mums māca Dieva Vārds. Un lūgsim kopā ar daudziem citiem, “Dievs, Svētī Latviju!”

Dieva Vārds mums māca, ka ir laba lieta pateikties mūsu Kungam. Māc. Dr. Paula Barbina raksts mūs aicina būt ar pateicīgām sirdīm kas dod Dievam godu. Brālis Pauls arī atgādina cik svarīgi ir mums, kā Dieva ļaudīm, atbalstīt mūsu draudzes ganus ar lūgšanām, ar iedrošinājošiem vārdiem. Paldies Tev, brāli un mācītāj Paul, par šīm pārdomām!

Māc. Edgara Maža svētruna ir par brīvību Jēzū Kristū. Īstā paliekošā brīvība ir atrodama tikai Jēzū Kristū. Jēzus Kristus ir mācījis mums ka tie, kas Viņam tic ir mūžīga pilsonība – mūsu Kunga Debesu Valstībā. Tiem kas tic -- mūsu paliekamā vieta nav te, ne ASV, nedz Kanādā, Austrālijā, Anglijā, vai Latvijā. Tie, kas ir Jēzus Kristus – tanī brīdī kad pieņemam Pestītāja aicinājumu – mēs kļūstam par debesu valstības pilsoņiem. Tomēr, tas vēl nav viss. Mēs esam līdzmantinieki, Dieva bērni, Jēzus Kristus brāļi, māšas!

Pateicos brālim un mācītājam Uldim Ukstiņam par viņa

rakstu “Dievs Valda”. Ir patiešām labi zināt, atcerēties un vienmēr paturēt prātā, ka lai arī kādi ir apstākļi, pasaule un valsts trako, bet tomēr, pāri visam, Dievs valda.

Vienmēr ir interesanti lasīt par notikumiem mūsu draudzēs, un ceru ka mēs vēl vairāk arī nākotnē varēsim lasīt par notikumiem arī citās draudzēs. Paldies Benitai Ukstiņai par rakstu kas vēstī to kas notiek Bukskauntijas draudzē. Bija man arī ļoti patīkami tikties ar bīskapu Kasparu Šternu un bīskapu emeritus Pēteri Sproģi.

Paldies māc. Oļģertam Cakaram par pārdomām, rakstu par Latviju un dzeju.

Mēs arī ar prieku lasām Enoka Biķa rakstus par notikumiem Latvijā.

Pateicos Vairai Gertneri par vāku. Rakstu vieta no Jāņa evaņģēlija ir galvenā rakstu vieta pagājušā gada kongresa dienām. Kongresa dienām tēma bija “Brīva Tauta, Brīva Ticība”. Īstā brīvība – paliekoša, mūžīga brīvība atrodama tikai Jēzū Kristū. Paldies Vaira!

Daži vārdi par Kristīgo Balsi. Šis ir ceturtais numurs kuŗu publicējam elektroniskā formātā. Nesen Apvienības Padome nolēma piedāvāt iespēju ASV lasītājiem kam nav pieejams dators saņemt Kristīgo Balsi drukātā formātā. To var saņemt nosūtot \$15 gada maksu Apvienības kasierim

Ģirtam Stūrmanim

Union of Latvian Baptists in America

271 Winthrop Lane

Wayne, PA 19087

Beidzot šīs redakcijas kollēģijas piezīmes. Pateicos jums, lasītāji, par jūsu atbalstu un arī par atsauksmēm un ieteikumiem. Mums ir vienmēr iespēja uzlabot Kristīgo Balsi. Redakcijas kollēģijas vārdā, novēlu jums, lasītājiem, priecīgus un gaišus Kristus dzimšanas svētkus!

Pēteris Aļle

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļle. Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabalss.com

Informācija, jautājumi, raksti:

info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa: www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes— Pēteris Aļle	2
Dievs Valda! - māc. Dr. Uldis Ukstiņš	3
Patiesība un Brīvība—māc. Edgars Mažis	6
Patecības Lūgšana—māc. Dr. Pauls Barbins	8
Latvijas simtgade — māc. Oļģerts Cakars	9
Kristieši Rīgā svin Latvijas Simtgadi—Enoks Biķis	12
Klusa nakts, svēta nakts? - māc. Oļģerts Cakars	15
Svētā nakts—māc. Oļģerts Cakars	17
Bukskauntijas gada svētki —Benita Ukstiņa	18
Vienās svētībās—Benita Ukstiņa	19
Mūsu aizgājušie—A. Stahnke, P. Aļle	21
Pirms piecdesmit gadiem	25

Kalni Utah pavalstī Foto: Pēteris Aļle

“Es paceļu sava acis uz kalniem. No kurienes man nāk palīdzība? Mana palīdzība nāk no tā Kunga, kas radījis debesis un zemi.” 121. Psalmis, 1. un 2. pants

Dievs Valda!

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Virsraksts 98. Dāvida dziesmai ir: “Pateicība par Dieva palīdzīgo un svētīgo vadību.” Šis psalms satur vērtīgas pamācības, jo sevišķi, kad šajā gadā domājam par mūsu Latvijas simts gadu neatkarības svinībām. Mēs šajā gadā, it sevišķi, gribam pateikties Dievam par Viņa svētīgo vadību mūsu valsts dzīvē. Zinām skaidri, ka bez Dieva palīdzības un vadības, mūsu Latvija nebūtu atkal neatkarīga valsts. Tāpat arī juku laikos, kas sekoja Pirmajam pasaules karā, cīnoties pret diviem speciģiem ienaidniekiem – Krieviju un Vāciju, Latvija varēja paturēt to neatkarību, kuŗu tā tik drošsirdīgi bija pasludinājusi, tikai tādēļ, ka Dieva roka to uzturēja.

I.

Psalmists aicina tautu dziedāt, dziedāt jaunu dziesmu, kas pasludina Dieva varenos darbus, ka Viņš ir izglābis savu tautu no gūstniecības un pārvedis to atpakaļ savā zemē.

Psalma pirmajā daļā, pirmos trīs pantos, tiek runāts par GLĀBŠANU, ka Dievs ir GLĀBĒJS. Latviskā tulkojumā tas ir grūtāk uztvērt, jo viens un tas pats ēbreju vārds, kas nozīmē glābšana tiek dažādi tulkots. Pirmajā pantā lasām, ka Dievs palīdzējis gūt “uzvaru”. Otrajā pantā lasām, ka Dievs “ir zināmu darījis savu

palīdzīgo un svētīgo rīcību”. Bet trešajā pantā lasām par Dieva “svētīgo un palīdzības pilno valdīšanu”.

Foto: Pēteris Aļle

Psalmists ir sajūsmu pilns un slavas dziesmas ir uz viņa lūpām, jo Dievs ir tautai atklājies kā GLĀBĒJS. Psalmists runā par to pašu notikumu, atgriešanos no Bābeles gūstniecības, par kuŗu raksta pravietis Jesaja: “Cik mīļīgi ir kalnos prieka vēstneša soļi, kas vēsti mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu, (tas ir GLĀBŠANU) kas saka Ciānai: “Tavs Dievs ir ķēniņš!” (Jesajas 52:7). Tas ir: Dievs valda!

Tāpat prieka dziesma tika likta uz latviešu lupām, kad komponists un dzejnieks Viktors Baštiks to izteica savā kantātē *Draudze* - "Pēc gadsimtu ilgas tumšās verdzības, Pēc varoņu cīņam dargi maksātām, Dievs svētīja Latviju, Tai deva brīvību.. ..Nu vēl krāšņāk atskan slavas dziesmas.." Dievs arī liek lūgšanas dziesmu uz latvju tautas lupām – "Dievs, svētī Latviju, mūs dārgo tēviju. Svētī jel Latviju, ak, svētī jel to!" Šī lūgšana ir slavas dziesma Dievam, kuŗu dzied pateicīgi ļaudis.

Mazliet skumīgi ir tas, ka šī lūgšana uz daudzu latviešu lupām neizteic patiesu ticību Dievam. Tāpat tas notika Israēla tautas dzīvē, kad, atbrīvoti no gadsimtu verdzības Ēģiptē, izejot tuksnesī, Sinaja kalna pakājē, kuŗā Mozus bija uzkapis saņemt bauslību, tauta piegriezās elku dievam, zelta teļam. Varbūt zīmīgi, ka Ņujorkas "Wall Street" ielā biržas simbols ir vērsis. Tik bieži savā vēsturē Israēls pievērsās auglības un labklājības dievekļiem, mamnam un bāliem un aizmirsta savu patieso GLĀBEJU.

Uz psalmista lūpam ir slavas dziesma Dievam par Viņa glābšanas darbiem, par Dieva žēlīgo un uzticīgo rīcību tautas labā. Par spīti tautas neuzticībai un nepaklausībai, Dievs paliek uzticīgs; Dievs to tomēr atbrīvo no verdzības, no gustniecības un ved mājās. Tāpat mēs, latvieši, varam dziedāt slavas dziesmu Dievam, ka par spīti tautas kādreizejai neuzticībai un nepaklausībai, Dievs tomēr ir tai devis izdevību būt brīvai un svinēt Latvijas valsts 100 gadi! Mācītājs Dr. Egils Grīslis, neilgi pēc atgūtās brīvības, kādā svētrunā saka: "Bez paštaisnības un tiesāšanas tomēr vērosim, kad Latvijas neatkarība bija nodrošināta un dzīves apstākļi bija sasnieguši augstu līmeni, likās dabīgi runāt par

saviem sasniegumiem un vairs neuzkrita, ka šajā BRĪVĪBĀ ir pamazām pazudusi pateicība Dievam."

Kā ir šodien? Mani sajusmināja komponista Ērika Ešenalda komponētā "Dvēseles dziesma", kas tika atskaņota beidzamajos Dziesmu svētkos Latvijā. Tā liecināja, ka Dievs, kuŗš zvaigznes radījis, liek šīm zvaigznēm ielīt mūsu tautas dvēselē. Komponists apliecina, ka zvaigžņu Radītājs ir cilvēku likteņu va-

dītājs, arī latvju tautas dzīves vadītājs. Bez Dieva tautas nākotne ir vienumēr nedroša.

II.

Psalmists saka: "Gavilējiet tam Kungam visa pasaule, līgsmojiet, gavilējiet, spēlējiet!" Gribas prasīt, kā varam gavilēt pasaulē, kuŗā cilvēku brutālā rīcība un šausmīgās dabas katastrofas prasa neskaitamas dzīvības? Nāves engēlis ik dienas pārstaigā zemi. Tūkstošiem tiek pļauti ar nāves enģeļa asiņaino cirpi. Ir brīži, kad šī enģeļa klātbūtne mums izjūtama jo spilgti, kad tā rīcība satricina sirdi un dvēseli, kā šaušanas pagājušā februārī Flori-

das un nupat maijā Teksasas vidusskolās, kur mira kādi divdesmit septiņi studenti. Parasti mēs nāves enģeļa rīcību neievērojam, izņemot, ja tā cirpis skar mūsu dzīves personīgi.

Mēs, latvieši, esam piedzīvojuši šī enģeļa cirpi, nežēlīgi pļaujot mūsu tautas dēlus un meitas gan Pirmā pasaules kara laikā, gan tad, kad Otrā pasaules kara laikā nāves sarkanā migla pārklāja Latvijas zemi, kad aizdzīti aiz polarā loka daudzi mira šausmīgā nāvē. Posts, vai tas būtu šausmīga dabas katastrofa, vai cilvēku izvests terrors, kāds tagad risinājas Sirijā,

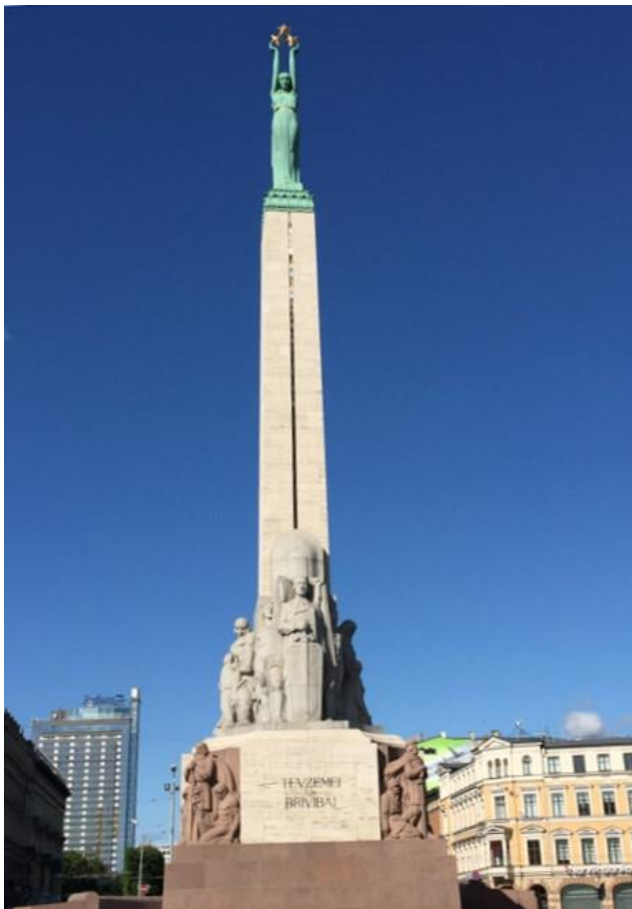

Foto: Pēteris Alje

liek daudziem apšaubīt, ka Dievs valda. Kur ir Viņa glābšanas roka visu šo šausmīgo notikumu gaismā? Tas ir jautājums, kuŗu prasa daudzi. Sirds nodreb bailēs un prasa: "Kur ir Dievs?"

Atbilde ir, ka Dievs rūpejas par katra cilvēka dzīvi, kā tas atklājas Jēzus Kristus krusta nāvē katra cilvēka labā. Dievs Kristū ir ar katru mūsdienu cietēju. Jā, kāpēc Dievs visu to pielaiž, ir mistērija. Daudzi, redzot pasaules šausmas, saka, ka es Dievam nevaru ticēt. Bet daudzi citi visdziļākās dzīves šausmās satveŗ stingrāk Tēva roku, kuŗš nāca mūsu pasaulē savā Dēlā Jēzū Kristū. Kristus caurdurtās rokas liecina par Dieva neizsmeļamo mīlestību. Kā raksta dzejniece Otīlija Baštika: "Kur ir tavs Dievs? Ja tev kāds prasa, Tad skatīdamies tādām sejām, Teic droši, šeit, kur zalē rasa, Viņš ir šeit pat, pie manis lejā."

Kaut arbitrāras ciešanas un neaptveŗamas sāpes ir dziļa mistērija, būdami ticīgie mēs zinām, ka individuālu cilvēku dzīves un tautu vēsture nav padotas likteņa varai. Dievs valda! Viņš ir noteicējs par katra indivīda dzīvi un katras tautas vēsturi. Viņa rokās bija mūsu tautas ceļi pagātnē, un Viņa rokās ir mūsu tauta šodien, kad svinam 100 gadu brīvību un Viņa rokās būs Latvija arī naktņē!

Senais cietējs Ījabs asiem vārdiem apvaino Dievu par netaisnu rīcību. Viņš jautā: "*Kāpēc bezdievīgie paliek dzīvi, top veci un pieņemas vēl spēkā? Viņu nami stāv neapdraudēti, tiem nevaid nekādas bailēs un viņus neskaŗ Dieva rīkstis*". Ījabs izmisīgi sauc: "*Ja es eju uz austrumiem, tad Viņa tur nav, un ja es eju uz rietumiem, tad es Viņu nepamanu*." Viņš sašutis saka: "*Bet mirēju vaidi atskan no pilsētām, un nosisto dvēseles brēc pēc atriebības, bet Dievs neņem verā lūgšanas!*" (Ījaba 24:12).

Ījabs neskata pasauli rožainām brillēm. Nav asāka kritika par netaisno pasauli kā Bībelē, kā Ījaba grāmatā. Tomēr uz Ījaba lūpām ir viena no brīnišķīgākajām ticības apliecībām: "*Taču es zinu, ka mans glābējs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pāri par pīšļiem, un pēc tam, (kaut) ..es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu!*" (Ījaba 19:25,26b). Grāmatas beigās Ījabs atzīst, ka Dievs valda! Dieva ceļi tam dažkārt neizprotami, bet bez Dieva viņš nespēj dzīvot. Ījabs saka: "*..tagad arī mana acs Tevi*

skatījusi!" (Ījaba 42:5b). Ja mūsu acis ir skatījušās Dievu tad, kaut cik neizprotams mums dažkārt liekās dzīves ceļš, zinām, ka Viņš valda, ka Viņš dzīves ceļu loka pat tumsībā.

III.

Psalmists liecina, ka Dievs ir Glābējs, Dievs ir Valdnieks un beidzot, Dievs ir Tiesnesis. Dievs glāba tautu pagātnē, Dievs to uztur šodien un Dievs nāks rītdien. Viņš nāks tiesāt zemi. Viņš tiesās pasauli pēc likuma un taisnības.

Cilvēks savu dzīvību saņemis no paša Dieva. Dievs tādēļ ir tas, kuŗš nosaka, kas labs, kas ļauns. Viņš ir pasaules un cilvēku Radītājs un tādēļ Viņam vienīgi ir tiesības un gudrība noteikt, kā mums būs dzīvot. Psalmists mudina visus paklausīt savam Radītajam. Psalma beidzamais pants apliecina, ka Dievs, mūsu GLĀBĒJS un dzīvības uzturētājs, sagaida no mums paklausību. Tikai, ja paklausam Dieva likumam, dzīvojam pēc Viņa pavēlem, izvedam tautas dzīvē to taisnību, kuŗu Viņš atklājis, tikai tad varam baudīt mūžīgu svētību.

Ja izvedam tautas dzīvē taisnīgus likumus attiecībā uz tiem, kuŗi slimi, vāji un nespēcīgi, tad Dieva svētība būs mūsu. Ja rūpējamies par atraidni un bāreni, kā Dieva vārds mūs māca, tad varam gaidīt Dieva svētību. Mūsu grecīgo dzīvi bieži noteic egoistiska patmīlība. Arī tad, ja mēs viens otram pāri nedarām, mēs tik bieži otra vajadzības aizmirstam, nemīlam tuvāko kā sevi pašu. Dieva vārds mums māca mīlēt tuvāko un mīlēt pat mūsu ienaidniekus.

Israēla tautas pravieši atkārtoti aizrādīja uz netaisnību, kas pastāvēja valsts dzīvē. Tie atkārtoti liecināja par sodu, ko nesīs šī netaisnība. Dievs caur pravietī Amosu uzrunā Israēlu: "*Ienīstiet ļauno un mīliet labo un spriediet arvien vārtos tiesu pēc taisnības..*" (Amos 5:15a). *Israēla tautas vadītāji, varas nesēji, bija aizdarījuši savas ausis pret Dieva vārdu, ko pravietis runāja un izraidīja Amosu no viņa zemes. Tā tas ir arī šodien daudzās vietās pasaulē, kur sabiedrībā taisnība nepastāv. Kādreiz arī šeit, Savienotās Valstīs, un, diemžēl, arī Latvijā pietrūkst taisnības. Kāds ir teicis, ka varam spriest par to, cik morāla ir kāda sabiedrība, attiecībā no tā, kā tā apietas ar saviem visvājākajiem pilsoņiem.*

Ījabs sūdzas par krāpnieku un apspiedēju: “..viņu vēl svinīgi pavada uz pēdējo dusas vietu un izliek pie viņa kapa vēl sardzi.. ..viņa dzīves gaitas turpina talāk visa pasaule, tāpat kā bezgala daudz ir bijis viņam priekšgājēju” (Ījaba 21:32-33). Bet beidzot Ījabs mācījās saprast, ko psalmists apliecina, ka Dievs nāk tiesāt zemi. Viņš tiesās zemi pēc likuma un tautas pēc taisnības. Varam aizdarīt savas acis šim mūžīgajam patiesībam, bet tas nemainīs faktu, ka tiesa nāk. Bībeles skaidrā liecība ir, ka Dievs tiesās katru cilvēku un tautu pēc taisnības, pēc likumiem, kurus Viņš pats nospraudis.

Latvijas 100 gadu svinības liek slavas dziesmu uz mūsu lūpām. Tas aicina mūs paklausīt psalmista ai-

cinājumam: “Dziedāt tam Kungam jaunu dziesmu!”, jo Viņš divkārt izglābis Latviju no verdzības posta. Latvijas 100 gadu svinības aicina mūs pateikties, ka Dievs mūs izvedis cauri nāves ēnas ielejai un solidarizēties ar tiem, kas šodien cieš, aizlūgt par viņiem un palīdzēt tiem. Latvijas 100 gadu svinības aicina mūs apzināties, ka šajā pasaulē valda Dieva nosprausta moralā kartība, kas mudina mūs latviešus dzīvot taisnu dzīvi Visuvarenā, Žēlīgā un Taisnā Dieva priekša. Viņš un vienīgi Viņš valda!

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

ALBA priekšsēdis

Patiesība un Brīvība

Jāņa ev. 8:31-36

māc. Edgara Maža svētruna ALBA kongresa dievkalpojumā

Vai tu atceries savus ticības dzīves sākumus? Kad tu īsti sāki ticēt Jēzum? Ir cilvēki, kas saka, es vienmēr esmu ticējis Dievam. Bet tad, kad jautājam, kāda ir Tava ticība, tad nereti ir tādas abstraktas frāzes, kas nedod skaidrību, vai ticībai Dievam ir kāda ietekme uz šī cilvēka dzīvi. Ir cilvēki, kuri tik spilgti atceras to brīdi, kad atgriezās no grēkiem un sāka ticēt Jēzum kā savam Glābējam. Ir cilvēki, kuri par savu ticību nerunā, sakot, tā ir ļoti personiska lieta.

Ticība nereti ir kaut kas tik ļoti trausls un sargājams, ka parasti par to maz runājam. Ticība Kristum. Tā laika jūdiem un mums šodien. Vai mums ir vieglāk ticēt Jēzum? Vienā ziņā jā, jo mums ir Svētie Raksti, Vecā un Jaunā Derība. Mums ir Baznīcas mantojums. Tie, kas Kristus labās vēstis ir nesuši gadsimtiem līdz šai dienai. Bet ticība tik un tā nav kaut kas viegls un saprotams. Varbūt mēs esam pārāk kontrolējoši, jo vēlamies saprast savu ticību, vēlamies to izskaidrot?

Jēzus laika cilvēki. Viņi sāk ticēt, ka Jēzus ir apsolītais Mesija, Dieva iezīmētais un sūtītais. Ticības sākums. Bieži tas ir pilns ar sajūsmu un tādu bērnišķīgu

prieku par Jēzu. Bet ikviens, kas ir sācis ticēt, pazīst šo izjūtu, ka pirmā sajūsma noplok. Bet jādzīvo tālāk. Jēzus iedod kādas vadlīnijas, kā ticība aug?

Vārdi, kas jāpilda

“..Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat mani mācekļi!” (Jāņa ev. 8:31). Ja mēs domātu par ikdienu, tad frāze “palikt manos vārdos” varētu nozīmēt pildīt instrukciju, sekot pamācībai, ievērot procedūru. Jā, godīgi, vairumam cilvēku nepatīk sekot instrukcijām. Mēs esam nepacietīgi. Tā ir liela atšķirība starp mani un Kristīni. Bet, nelasot instrukcijas, mēs varam kaut ko sabojāt, mēs varam nemaz netikt līdz galamērķim.

Ko domāja Jēzus, sakot šos vārdus? Vispirms, jau tie ir vārdi par attiecībām.

“Palieciēt manī, un es jūsos; kā zars nevar nest augļus pats no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat nevarat arī jūs, ja nepaliekat manī.” (Jāņa ev.15:4)

Attiecības ar Jēzu. Ja tās attīstās, mēs piedzīvojam to, ka vēlamies paklausīt Jēzum, vēlamies iedzīvināt Viņa

māc. Edgars Mažis Foto: P. Alje

mācību savā dzīvē. Attiecības ar Jēzu nekad nav pabeigtas. Tas ir kāds process, kāds ceļš, kuŗu es eju. Palikt Jēzū nozīmētu, ka mēs turpinām Viņu iepazīt. Palikt, būt ciešā kontaktā, investēt laiku, lai veidotu attiecības. Mums bieži nav laika, lai veidotu attiecības. Mēs skrienam, joņojam, esam tik darbīgi, ka mums nav kvalitatīva laika viens otram. Ja mums bieži nav laika viens otram, tad visticamāk, mums nav laika, lai veidotu savu garīgo dzīvi, attiecības ar Kristu. Bet Jēzus iezīmē ticības ceļu, mācekļa ceļu. Tas nav viegli, jo tas prasa autoritātes maiņu. Tas prasa visgrūtāko no mums cilvēkiem – atteikšanos visu kontrolēt, arī savu ticības dzīvi. Ja mēs mazliet šajā brīdī palūkoties uz savu ticības dzīvi, tad iespējams, redzētu, ka mēs tik daudzkārt esam bijuši tie, kas to veido un kontrolē, kas nosaka, kad nākt Dievam tuvāk, kad tālāk. Mēs izlemjam to, kādi mēs gribam būt savā ticības dzīvē. Un nereti tas aizved prognozējamībā un mazliet garlaicībā. Nekas jauns nenotiek. Viss tāpat kā vakar. Un tomēr, tā labā ziņa ir, ka Jēzus mūs neatstāj pusceļā. Jēzus skubina kaut ko darīt.

“..Ja jūs paliekat manos vārdos, jūs patiesi esat mani mācekļi” (Jāņa ev. 8:31). Bet kas tad ir Viņa vārdi? Viss, ko Jēzus mācīja? Kalna svētruna, kuŗu var uzskatīt par Jēzus koncentrētu mācību? Jēzus vārdi, kuŗus evaņģēlisti raksta pirmos, ir: *“Atgriezieties no grēkiem; Debesu valstība ir klāt!”* (Mateja 4:17) Un tas ir sākums. Paklausīt un piepildīt šos Jēzus vārdus. Ticības dzīves sākums ir atzīšanās Kristum savos grēkos. Tas nav viegli. Bet Svētais Gars nāk mums palīgā. Viņš pārlicina par grēku. Un tad mēs sākam jaunu dzīvi. Bet jaunas dzīves sākums ir saistīts ar kaut ko ne visai patīkamu. Mēs ieraugām sevi tādus, kādi esam.

Patiesība, kas atbrīvo

“..jūs iepazīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus” (Jāņa ev. 8:32).

Kā notiek patiesības iepazīšana? No mazotnes mēs mācāmies saprast pasauli un arī sevi. Mūsu vecāki mums palīdz iepazīt sevi. Mēs mācāmies aptaustīt, sagaršot, sasmaržot, mācāmie runāt. Skolā mēs turpinām iepazīt sevi. Arī dzīvē. Un tad, kad nākam pie Jēzus, mums šķiet, ka mēs jau sevi pazīstam. Jautājums: vai patiešām?

Jēzus pasaka šos lielos vārdus: *“..jūs iepazīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus”*. Ir izjūta, ka Viņš runā par kaut ko citu. Par kaut ko tādu, kam es nemaz tā īsti neesmu pievēris savu uzmanību.

Cik viegli ir iepazīt sevi? Izmaiņas, kas manī notiek? Reakcijas? Jēzus teiktie vārdi liek domāt par procesu, nevis notikumu. Iepazīt, zināt, pieņemt. Patiesība nav

statiska, jo mēs turpinām augt, mēs spējam iepazīt sevi dziļāk nekā agrāk. Un viens no paradoksiem ir tas, ka, iepazīstot sevi, es nemaz nekļūstu laimīgs. Es redzu sevī lietas, kuŗas man nepatīk. Es ieraugu savu nebrīvi, savu sasaistību. Patiesība par sevi var būt ļoti sāpīga, ja to atklāj Svētais Gars un es neko negribu mainīt. Kad Dāvids bija grēkojis, Svētais Gars atklāja patiesību par viņa grēku. Kad Sīmanis apustuļu darbu grāmatā vēlējās Svētā Gara dāvanu nopirkt par naudu, tad Pēteris sacīja: *“Jo es redzu tevi, žults rūgtuma pilnu un nelietības saistītu.”* Bet Sīmanis sacīja: *“Lūdziet jūs par mani Kungu, lai pār mani nenāk nekā no tā, ko jūs teicāt.”* (Ap. darbi 8:23-24)

Atšķirībā no Sīmaņa mēs nereti esam līdzīgi Jēzus laikabiedriem. Mēs nespējam vai negribam ieraudzīt savu patieso stāvokli. Liekas, Jēzus un jūdi runā viens otram gaŗām. Viņi nesaprot Jēzu. Savā cilvēcībā viņi var runāt par savu nacionālo lepnumu: *“..Mēs esam Ābrahāma pēcnācēji un nekad nevienam neesam vergojuši. Kā tad tu saki: jūs kļūsiat brīvi?”* (Jāņa ev. 8:33)

Un lai cik nebrīvi viņi būtu politiski, jūdi savā sirdī bija lepnī, savā ziņā brīvi. Mēs esam brīvi. Tā droši vien saka daudzi cilvēki arī šodien. Es esmu brīvs. Mani neviens neapspiež. Un tas ir pavisam normāli, ka, lietojot vienu un to pašu vārdu, mēs katrs domājam kaut ko citu. Mēs dzīvojam brīvā valstī, mēs varam brīvi ceļot, mē varam lasīt Bībeli, brīvi sapulcēties, mēs esam brīvi. Mums nevienam nav jāvergo. Jēzus paņēma rokā palielināmo stiklu un paskatās mazliet dziļāk.

Tāpēc Jēzum ir jāpaskaidro, ko Viņš domā ar vārdu “brīvība”: *“Jēzus viņiem atbildēja: “Patiesi, patiesi es jums saku: ikviens, kas dara grēku, ir grēka vergs”* (Jāņa ev. 8:34).

Bukskauntijas draudzes dievnams. Foto: P. Alje

Es un Tu varam dzīvot brīvā valstī, bet tomēr nebūt brīvi. Mēs varam baudīt visas iespējamās ārējās brīvības, bet tajā pašā laikā būt saistīti. Liekas, par to domāja arī Pāvils un Pēteris: *“Brīvībai Kristus mūs ir atsvabinājis, tad nu pastāviet tajā un neuzņemieties atkal bauslības jūgu”* (Galatiešiem 5:1). *“Būdami brīvi, neizmantojiet savu brīvību kā ļaunuma aizsegu, bet esiet kā Dieva kalpi”* (1. Pētera 2:16).

Šodien Svētais Gars var mums atklāt patiesību par mums pašiem. Par nebrīvību. Jā, mēs varam būt brīvi no nepārtrauktas grēkošanas, bet mēs neesam brīvi tādā nozīmē, ka negrēkotu vispār. Un nereti mēs netiekam ārā no kādas domas par sevi, no kaut kā tāda, ko citi par mani saka. Mēs tiekam sasieti ar to. Mēs sākam pārāk daudz par to domāt. Vai būsat ievērojuši, cik milzīgs spēks ir cilvēku sacītajiem vārdiem par mums? Viens teikums var mūs sasiet, un es varu justies tik nožēlojams. Jēzus saka: tā ir verdzība. Tikai grēks ir ieguvis citu seju. Grēks pieķerties tam, ko citi saka par mani un sākt domāt, ka es tāds esmu. Mēs šodien esam atnākuši katrs ar savu ierobežotību. Nav nozīmes, kam es pakļaujos, vai tas ir Sātans, kas mani kārdina, vai tie ir cilvēki, kas mani ietekmē. Jēzus nāk, lai mūs attīrītu no visiem piemaisījumiem.

Brīvība caur Kristu

“Ja nu Dēls jūs atbrīvos, jūs patiesi būsiat brīvi” (Jāņa ev. 8:36). Grēks padara ikvienu cilvēku par vergu. Tu nevari nekalpot viņam. Grēks ir pats nežēlīgākais vergturis. Un katra cilvēka dzīvē ir tie brīži, kad gribas kliegt un saukt: apstājies, beidz. Bet mums ir tikai tāds mazs spēks, lai grēkam pretotos. Mums nav resursu, lai kļūtu brīvi. Bet Jēzum Kristum ir. Dieva Dēls nāk mūs atbrīvot. Kā šī brīvība ienāk mūsu dzīvē? Vai ir kāda formula? Vai ir kāda indikācija, ka es esmu atbrīvots? Brīvība no grēka nenozīmē, ka nav kārdinājumu. Brīvība nenozīmē, ka es vairs netieku kairināts ar grēku. Drīzāk, tas viss notiek varbūt pat ar lielāku spēku. Bet tu vari piedzīvot, ka pretī šim grēka spēkam tiek likts tas spēks, ko dod Kristus. Un Kristus spēks ir pārāks par grēka spēku. Kristus dotā brīvība ir kaut kas tāds, pēc kā ir vērts tiekties. Bet mēs paši to nevaram dabūt. Dēls mūs dara brīvus. Viņš uzņemas iniciatīvu. Viņš padara mūs no grēka vergiem par saviem dēliem.

Kāda ir patiesība par mani un tevi šajā rītā? Un ko tu dari ar šo patiesību? Kristus dara brīvu. Kristus atbrīvo. Kristus ne tikai atklāj patiesību, bet mūs nepamet tajā. No verdzības uz brīvību. Kad saistītie kļūst brīvi. Kad tu kļūsti brīvs. Jo neviens cits kā Kristus Tevi atbrīvo.

Āmen!

Pateicības Lūgšana

māc. Dr. Pauls Barbins

Saņēmu no kāda draudzes locekļa teologa Paula Tillicha rakstu “Lūgšana”. Viņa lūgšanā teologs pateicas par iespēju atskatīties uz savu dzīvi un, ievērojot visu to, kas ir bijis piedzīvots, viņš atzīstas, ka viņa pateicības vārdi ir vāji un nevar vārdos pilnībā izteikt visu to, kas būtu jāsaka Dievam.

Tillichs lūdz: “Visspēcīgais Dievs! Mēs paceļam uz Tevi savas sirdis slavā un pateicībā. Bez Tevis mēs esam nekas un mums pieder tikai tas, ko Tu mums esi devis. Tu esi mums dzīvību devis, tā pieder mums tikai tik ilgi, cik Tu to esi lēmis. Paldies Tev par to un par mantojumu, ko Tu mums novēlējis, lai

māc. Dr. Pauls Barbins Foto: Pēteris Aļle

mēs varam baudīt dzīves bagātības, gan lielās, gan mazās. Pateicamies Tev, kad mūsu sirdis ir prieka pilnas. Paldies Tev, Kungs, ka esi vienmēr ar mums un ka Tu mūs nekad neatstāj.”

Liekas, ka rudenas dienas izaicina mums izteikt mūsu pašu pateicības lūgšanu Dievam. Varbūt mūsu pateicība rodās no mūsu iedzimtās īpašības, būt paļāvīgiem uz Dievu par saņemto rudens ražu; vai šeit, Savienotās Valstīs, ir spiediens būt pateicīgiem sakarā ar valsts svētku dienu – *Thanksgiving*. Katrā ziņā, rudens dienas dabiski mudina izteikt mūsu pateicības lūgšanu.

Tā man pašam gribas izteikt pateicības lūgšanu, jo šajā novembrā mēnesī es svinēju savu Amerikas Latviešu Baptistu apvienības ordinācijas dienu un savus divdesmit gadus kā ordinēts mācītājs. Mana lūgšana tiek atbalsota teologa Tillicha pateicībā par to, ka "varam baudīt dzīves bagātības, gan lielās, gan mazās". Tā domājot par visām bagātībām, ko esmu saņēmis, sakarā ar iespēju kalpot kā mācītājs Amerikas latviešu baptistu vidē, es šobrīd izsaku savu pateicību Dievam par sekojošo:

Pateicos par Dieva pacietību. Atzīstu to, ka cilvēks pats grib izveidot savu dzīves ceļu un bieži ir pārliecināts, ka tas pazīst sevi pašu labāk nekā pats Dievs. Dieva pacietība dod brīvību ikkatram meklēt, pārbaudīt un pašam izmēģināt un izveidot savu dzīves ceļu. Bet Dievs arī zina, ka cilvēks ir radīts ar dziļu vēlēšanos būt vienotībā ar Dievu, un tādēļ Dievs ir pacietīgs, kamēr ikkatrs nāk pie saprašanas, ka tas pēc kā ikkatra dvēsele kāro ir pats Dievs. Esmu pateicīgs, ka Dievs ir bijis un turpina būt tik ļoti pacietīgs ar mani, līdz kamēr nonāks pie pilnīgas atziņas, ka vienotība ar Dievu ir tas, ko es meklēju.

Pateicos par ģimeni un par draugiem, kuri ir atbalstījuši un stiprinājuši mani manā mācītāja amatā. Esmu pateicīgs par atbalstu, ko esmu saņēmis iestājoties seminārā, kalpojot Klīvlāndes Latviešu Baptistu draudzē un, šodien, par atbalstu, kas atļauj man ņemt dalību Dieva valstības darbā dažādos veidos. Šajos divdesmit gados ir bijuši neskaidri brīži, un gala mērķis ir reizēm licies neredzams, bet ar atbalstu un stiprinājumu turpinu kalpot, cik labi spēju.

Pateicos ticīgiem latviešu kristiešiem, kuri ir izkaisīti pa visu pasauli, par to, ka viņi ir atļāvuši man ņemt dalību kopā ar viņiem Kristus draudzes darbā. Esmu pateicīgs par ikkatru izdevību kalpot citās latviešu draudzēs, un par ikkatru iespēju palīdzēt latviešu draudzes darbā. Pateicos par ikkatru Dieva svētītu brīdi un ka ir bijušas gan izdevības sludināt par Dieva mīlestību laulībās; svētīt mazu bērniņu; lūgt ar kādu, kurš guļ slimnīcas gultā, un sacīt svētības vārdus bērēs vai kapsētā. Pateicos arī par saņemto palīdzību katrā latviešu gramatikas labojumā, vārdu tulkošanā, un paldies latviešu klausītājiem, kas turpina uz klausīt manu lauzīto latviešu valodu un pārtulkotās domas un teoloģiskās idejas.

Bet it sevišķi pateicos tiem ticīgiem ļaudīm, kuri ir uzticējuši man staigāt viņiem līdzīgu pašu ticības ceļojumā. It sevišķi esmu pateicīgs par ikkatru, kurš ir dalījis līdzīgu paša ticības piedzīvojumus un dalījis ar mani viņa dzīves prieku, kā arī viņa jautājumus, nedrošības un šaubas. Esmu tik ļoti pateicīgs, ka citi uztic man savu ticības stāstu. Pateicos arī par tiem, kas atļauj man piedalīties dievkalpošanā kopā ar viņiem – dziedāt slavas dziesmas mūsu Kungam, kopīgi pielūgt mūsu žēlastības Dievu, un kopā baudīt Svēto Vakarēdienu, tā pieminot Jēzus krusta nāvi un arī atgādinot, ka ikkatrs mēs dzīvojam Kristus augšāmcelšanās varā un gaismā.

Šajās rudens dienās ceru vēl dziļāk izteikt savu pateicību par tām dzīves bagātībām, gan lielām, gan mazām, ko esmu saņēmis šajos pagājušajos divdesmit gados, būdams ordinēts mācītājs Amerikas Latviešu Baptistu apvienībā. Paldies Jums! Paldies Dievam!

Latvijas Simtgade

māc. Oļģerts Cakars

Kā un kas notika pirms simts gadiem? Kā dzima Latvijas valsts?

Dzejniekam Rainim ir rindas:

Zeme, zeme, kas tā zeme,

Zeme – tā ir valsts.

Zeme – un valsts!

Tomēr viņa rindās nav pieminēta tauta, bez kuŗas valsts nav iedomājama. Tā ir tauta, kas šo zemi apdzīvo un šo valsti nodibina. Rainis šīs rindas skandēja toreiz, kad bija latviešu tautas pamošanās ceļā uz brīvību.

Vispirms par zemi – Latviju. Vai

Māc. Oļģerts Cakars Foto: Pēteris Aļje

esat kādreiz iedomājuši, ka pēc cara Krievijas agresijas, iznīcinot zviedru un poļu varu pār Vidzemi un Latgali, un Kurzemes hercogisti, Latvijas zeme – Vidzeme, Kurzeme un Latgale bija pirmo reizi politiski vienota, – kaut arī zem Krievijas varas. Lai cik savādi tas arī neizklausītos, tā visā Latvijas teritorija vienādās krievu un muižnieku netaisnības, vardarbība palīdzēja vienot apspiesto latviešu tautu – nepatikā un naidā.

Jūs varbūt iebildīsat: kā bija senatnē pirms vācu un krievu iebrukumiem?

Jā, tur bija kuŗši un zemgaļi, lībi un

tālvieši un citas ciltis Vidzemē un Latgalē. Tā gan bija zeme, ko tagad saucam par Latviju, bet tāds vārds un jēdziens bija tolaik nelietoams, jo nebija latviešu tautas, bet kurši, zemgaļi un... un...

Par tautu, latviešu tautu runājot, ņemsim arī vērā vēsturi. Tā, piemēram, ir runa par Romas varu un impēriju. Roma ir Itālijā, bet vārdu "itālis" velti meklēt tā laika chronikās un kauju aprakstos. Vārdi "Itālija" un „itālis” rakstos atrodami gadusimtus vēlāk. Varas nesējiem tauta, necilu cilvēku masa, itkā nebija ievēribas vērtā.

Kas mūs, Latvijas tautu, latviešus, ir veidojis, kā kļuvām par latviešu tautu, kā izaugām, kur īstā laikā atradās pašizliedzīgi vadītāji, kas savu zemi un tautu, un brīvību par visu vairak mīlēja, un ideju par neatkarīgu Latviju piepildīja?

Tautas dziesmas tik brīnišķīgi atspoguļo mūsu tautas senāko domāšanu, latviešu dzīves ziņu. Bez pilnīgas Dieva atklāsmes un Kristus evaņģelija, mēs redzam tos augstos ētiskos sadzīves pamatus, par kuriem vēsta mūsu tautas dziesmas. Tur nav Bībeles vārda "grēks", bet ļaunums un vardarbība tiek nemitīgi noraidīti un nosodīti. Tur nav apdziedāti varoņdarbi, bet tikumi un darbs, mīlestība un prieks par dabas krāšņumu un brīnumu.

Tautām ir vajadzīga rakstu valoda. Rakstītās valodas veidošanas vēsturē milzīga nozīme bija Lutera Reformācijai, kas prasīja, lai evaņģelija vēsts tiktu sludināta tautas valodā, tā pašam Luteram pārtulkot Bībeli vāciski.

17. gadu simtenī Vidzemē valdīja zviedri, bija Kurzemes hercogiste. Zviedru augstākā garīdzniecība ieguva karāja atļauju pārtulkot Bībeli latviski. Vācu garīdznieka Ernasta Glikā Bībeles tulkojums vilkā no 1681. – 1689. gadam. Glikā Bībeles valoda, Kurzemes vācu mācītāju, valodnieku, kuŗi jau bija izveidojuši latviešu vārdnīcu un gramatiku, pārskatīta, ir viens no nozīmīgākajiem faktiem latviešu literārās valodas vēsturē.

18. gadsimtā latviešu tautiskās apziņas celšanā ļoti nozīmīga vieta bija hernhūtisma kustībai, kas no Vācijas ieplūda arī Latvijā. Tā Vidzemē, Valmierā, lai varētu pasludināt evaņģeliju latviešiem, 1738. gadā hernhūtieši nodibināja latviešu skolotāju semināru. Seminārs kļuva par jaunās latviskās atmodas kustības viduspunktu. Izveidojās draudzes un grupas, ko vadīja un kur runāja latviešu "sacītāju tētiņi". Brāļu draudžu ietekmē mazinājās žūpība, māņticība un noziedzība, zemnieki sāka iegūt nacionālo pašapziņu, kā mēs to tagad sakām.

19. gadusimtā, 1817. gadā Kurzemē, 1819. gadā Vidzemē un 1861. gadā Krievijā, tā arī Vitebskas guberņai piederošā Latgalē beidzās dzimtsbūšana. Zemnieki kļuva "brīvi", atbrīvoti no zemes, kas visa palika muižnieku īpašumā, tie arī nedrīkstēja pārcelties uz citu guberņu vai pilsētu un bez muižas atļaujas precēties...

Gadsimta otrajā pusē, kad arī Eiropā sākās nacionālās pašapziņas uzvaras gājiens, radās pirmie Tērbatas universitatē studējošie latvieši, kas, izglītību ieguvuši, sevi devēja un palika par latviešiem. Tos devēja par jaunlatviešiem, kas cīnījās par latviešu nacionālās identitātes apzinašanu un saglabāšanu. Pazīstamākie: Krišjānis Valdemārs, "Pēterburgas Avīzes" izdevējs, kas rosināja uz saimniecisko darbību un izglītību, Krišjānis Barons avīzes redaktors, Dainu tēvs, Juris Alunāns pirmais latviešu dzejnieks un tulkotājs, Atis Kronvalds valodnieks, pavidagogs.

1868. gadā jaunlatviešiem izdevās nodibināt Rīgas Latviešu biedrību, kuŗai bija ievērojama nozīme latviešu kultūras attīstībā, valodas kopšanā un pirmo vispārējo un vēlāko dziesmu svētku rīkošanā. Tā jaunlatvieši vairāk pievērsās kultūrai un izglītībai, bet ne sociālajai noslāņošanai starp turīgajiem un trūcīgajiem latviešiem. Jaunlatvieši arī vērsās pret Baltijas vācu muižniecību, birokrātiju un tās privilēģijām un dzimtsbūšanas atliekām.

19. gadsimta 80. gados galvu pacēla jauns virziens, noraidot nacionālo romantismu – Jaunā strāva, kuŗas iespaidā daudzi kļuva par Marksa sociālo ideju piekritējiem. 1886. gada sāka iznakt "Dienas Lapa". Rainis, Pēteris Stučka, Miķelis Valters un citi sāka paust sociālas idejas. Jaunstrāvnikiem bija maza intereses par nacionāliem jautājumiem vai Latvijas autonomijas ideju.

Varas iestādes apturēja "Dienas lapas" darbību, apcietināja jaunstravnieku aktīvistus. izsūtīja.

Latviešu tautas nepatiku, naidu pret cara varu pastiprināja 1893. gada uzspiestā rusifikācija, kad skolās vienīgi lietojamā valoda, izņemot latviešu valodas stundas, bija krievu, atlaida latviešu skoloājus, kas valodu neprata. Krievu vara, neapzinoties, sāka rakt pati savu kapu latviešu tautas apziņā un vēsturē.

Jaunlatviešu un jaunstrāvnieceku idejas un darbība nepalika bez rezultātiem. Sāka veidoties Latvijas sabiedriskā struktūra. Latvijas tauta lēnām kļuva par nāciju ar izteikti nacionālu kultūru un augošu pašapziņu, un arī ar apziņu par sociālajām netaisnībām. Dzima idejas un tika formulēti politiskie mērķi, kas pēc 1. Pasaules kara noveda pie neatkarīgas Latvijas valsts nodibināšanas.

Marksistu, sociāldemokrātu iespaids un prasība pēc

taisnības auga gan Krievijas pilsētās, gan arī trešajā lielākajā Krievijas rūpniecības centrā Rīgā, kas noveda pie 1905. gada revolūcijas, ģenerālstreikiem, bruņotas sacelšanās, muižu dedzināšanas un, revolūciju apspiežot, upuriem, sodiem, bēgšanas svešumā. Tā dzejnieki Rainis un Aspāzija devas uz Šveici, Kārlis Skalbe trimdā uz Norvēģiju, ASV dibinājās atbēgušo latviešu socialistu biedrība, arī šeit, Čikāgā, veclatviešu vidū bija šie bēgļi.

Pirmajā pasaules kara laikā latviešu tautas pašapziņu cēla latviešu strēlnieku pulku dibināšana un izvadīšana cīņās, to kaujas spējas pret senajiem ienaidniekiem – vāciešiem. Tāpat tautā radās rūgtums, redzot krievu kara vadības nespēju, kā arī nevērību pret mūsu zēniem. Lielie upuri Ziemeļvētku kaujās, kas beidzās bez rezultātiem krievu vadības nespējas un savas karjeras veidošanas dēļ, bija iemesls vēlākajiem latviešu sarkanajiem strēlniekiem, kas balstīja lielnieku varu sev pašiem un Latvijai par postu.

Redzam, bija Latvijas zeme, bija diezgan apzinīga latviešu tauta. Tomēr pasaulē ir 3000 tautas, bet tikai 180 valstis. Kam vēl jānotiek, lai dibinātos jauna Valsts?

Ir jāsabruk vecajai varai, lai varētu rasties jaunas valstis, jauna kārtība. Pirmā pasaules kara postā sabruka vācu, austroungāru un krievu impērijas, neatkarību ieguva jaunas valstis, to starpā arī Latvija.

Izklausās vienkārši, bet tik vienkārši tas viss nebija. Latvija bija vācu kaŗaspēka okupēta. Bet Vācija, kaŗu zaudējusi, 1918. gada 11. novembrī padevās sabiedrotajiem.

Līdz šai vietai savās domās un rakstā nonācis, atskartu, ka esmu grūtbās. Brīvās Latvijas skolās mācījies, interesējies, tagad, tāpat kā daudzi citi tolaik jauni cilvēki, redzu, ka mums mācīja, rakstos un valodās stāstīja tādu izskaistinātu Latvijas brīvīšanas vēsturi.

Vai es vēlos un varu mūsu vēstures zināšanas pagriezt īstā virzienā?

Protams, nē, – īsā neakadēmiskā rakstā, tikai ar daļējām zināšanām. Bet minēšu dažas lietas, kas sevišķi "krīt acīs", kas parasti netika pieminētas, par Latvijas tapšanu runājot.

Toreiz bija četri politiski grupējumi, kas nesaskaņoti cīnījās par tautas nākotni.

Laika secībā pirmie mināmi Konservatīvie latvieši, kas tomēr atbalstīja muižnieku prasības par Baltijas hercogistes dibināšanu.

"Iskolats" reprezentēja komunistus, lielu daļu no

latviešu strēlniekiem, Latvijas Sociādemokrātu partiju, aizstāvēja Latvijas palikšanu Krievijas impērijā kā demokrātiskā valstī. Socialdemokrāti bija arī Tautas Padomes dalībnieki, bet to atstāja 1918. gada 23. decembrī.

Latviešu pagaidu nacionālā padomē ietilpa provinces padomes, pilsoniskās politiskās partijas, bēgļu komitejas, latviešu kaŗavīru nacionālā apvienība. Nacionālo Padomi jau 1918. gada vasarā Londonā reprezentēja Zigfrīds Anna Meirovics. Organizācijas sanāksmē Valkā no 17. – 30. novembrim, tā atzina sevi par Latvijas augstāko vadošo iestādi un pasludināja, ka Latvija ir nedalāma un autonoma valsts vienība, kas pati, neatkarīgi no jebkādas citas varas, noteiks savu iekšējo iekārtu un attiecības uz ārieni.

Ceturtā vietā nāca Demokrātiskais bloks, kas ar Vācijas valsts kancelera palīdzību prasīja Latvijai "starpvalstu autonomiju".

Šāda uzskatu dažādība liecināja, ka mēs paši nezinājām vai gribam palikt pie Krievijas, "starpvalstu autonomijas", vai būt par vācu iedomātās „Baltijas hercogistes vai valsts”, vai kļūt par neatkarīgu valsti.

Un uzvarētājas, sabiedrotās valstis? Lielbritānija 1918. gada 11. novembrī atzina, kas ir Meirovica darba nopelns, Latviju par *de facto* neatkarīgu valsti un Nacionālo Padomi par Latvijas pagaidu augstāko vadītāju.

Bet kā ir ar Tautas Padomi, ko dibināt tikai 31. oktobrī ierosināja Vācijas pilnvarnieks Rīgā. Vācieši centās ar visiem līdzekļiem šķelt un novilcināt latviešu vadošo aprindu Latvijas neatkarības tieksmes. Tas viņiem tikai daļēji izdevās, jo Tautas Padome 1918. gada 18. novembrī deklarēja Latviju par neatkarīgu demokrātisku valsti! – Lielbritānija, latviešu pateicības vietā par 11. novembra Latvijas *de facto* atzīšanu, deklarāciju uzskatīja par izaicinošu demonstrāciju pret kara uzvarētājiem. K. Ulmaņa pagaidu valdība tikai pēc Cēsu kaujām daļēji un pēc uzvaras pār Bermontu pilnīgi izpildīja sabiedroto prasības, atbrīvojoties no vācu ietekmes locekļiem pagaidu valdībā.

Bija zeme, bija tauta, bija deklarācija par neatkarīgu Latvijas valsti un cilvēki, kas vēlējās un mēģināja šo deklarāciju padarīt par īstenību, par Latvijas valsti. Vai bija īsts plašās tautas, vienkāršo cilvēku atbalsts? Valdība neziņa. Lielniekiem uzbrūkot Rīgai, to atstāja Pagaidu valdība un pulkveža Kalpaka vadītās Studentu un Instruktoru rotas – tikai daži simti Latvijas kaŗavīri, Kalpaka bataljons.

Pateicība, slava un lūgumi Dievam Latvijas simtgadē.

Enoks Biķis

Tautas lūgšanu sapulce “Dievs, svētī Latviju!”

Sagaidot datumu, kurā aprit tieši simt gadu kopš Latvijas kā neatkarīgas valsts proklamēšanas, kas notika Rīgā vēl pagājušā gadsimtā - 1918.gada 18.novembrī, Latvijas kristieši 2018.gada 20.oktobrī kopīgi rīko Tautas lūgšanu sapulci “Dievs, svētī Latviju!” , kas notiek vienā no lielākajām galvaspilsētas zālēm – Olimpiskajā Skonto Sporta hallē ar 6500 vietām.

Lielajā hallē vietas pildās jau ilgi pirms sapulces sākuma. Sapulci atklāj un uzrunu saka evaņģēlisko kristiešu draudzes “ Kristus Pasaulei” mācītājs Mārcis Jencītis. Uz skatuves apvienots koris ar divsimt dziedātājiem, mūziķi un slavēšanas grupu vadītāji no draudzēm. Izskan draudžu dievkalpojumos pēdējā laikā tik bieži dziedātās dziesmas: “ Svēts esi Tu, Kungs Cebaot!” , “Mans Jēzu, mans Glābēj!” , “Alleluja! Svēts un cienīgs Dieva Jērs..”

Uz skatuves tiek aicināti bīskapi un kristīgo konfesiju pārstāvji, kas saka uzrunas un vada sapulcēto

Dažādu konfesiju pārstāvji uz skatuves. Foto: E. Biķis

kopējās lūgšanas. Romas katoļu Baznīcas kardināls Jānis Pujāts savā uzrunā uzsver kristīgo un ģimenisko vērtību saglabāšanas nozīmi. Viņš izsaka savu nožēlu par to, ka tik daudz nedzimušu bērnu joprojām iet bojā abortos un ka tik daudz bērniem jāaug bez tēva, tāpat arī, ka bērniem pat jau no bērnu dārziņa vecuma un skolas bērniem neapzināti vai pat apzināti tiek ieaudzināta

seksuāla izlaidība un perversijas, nosaucot to citādi par “seksuālo audzināšanu” vai tikai par “informāciju” . Runātāju vidū ir Romas katoļu Baznīcas Rīgas archidiēzes Ģenerālvikārs Andris Kravalis, Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Rīgas iecirkņa prāvests Kristis Kalniņš, Latvijas Vasarsvētku draudžu bīskaps Modris Ozolinkēvičs un Goda bīskaps Jānis Ozolinkēvičs, draudzes “Labā Vēsts” vecākais mācītājs Andrejs Čebotarjovs, Latvijas Apvienotās metodistu Baznīcas superintendants Edgars Šneiders, LBDS Bīskaps Kaspars Šterns, Nacionālo Bruņoto spēku virskapelāns, Rīgas baptistu Golgātas draudzes mācītājs Elmārs Pļaviņš, Rīgas Mateja baptistu draudzes mācītājs Ainars Baštiks, draudzes “ Jaunā Paaudze” vecākais mācītājs Aleksejs Ļedjajevs.

Latvijas Kristīgā radio prezidents Tālvāldis Tālbergs savā uzrunā nosauc īstajos vārdos negatīvās

Kristīgā radio prezidents Tālvāldis Tālbergs Foto: E. Biķis

parādības patreizējā Latvijas valsts pārvaldē un sabiedrībā un aicina kristiešus arvien neatlaidīgāk pildīt savu “zemes sāls” misijas pienākumu. Runā arī Rīgas vicemērs Andris Ameriks, izsakot gandarījumu, ka var piedalīties šādā pasākumā un to atbalstīt.

Vēl kora un solistu izpildījumā izskan evaņģēlisko kristiešu draudzēs bieži dziedātās dziesmas: “Cik liels ir mūsu Dievs! Dziediet visi līdz! Viņš Sākums ir un Gals..” , “ Teic Kungu, mana dvēsele! Teic, kā vēl nekad!” “Mans

Dievs ir varens Dievs! Viņš valda pār zemi!”

Sapulces noslēgumā notiek aizlūgšanas. Latvijas mācītāji, programmā atvēlētajā laikā individuāli aizlūdz par katru pieteiktajām vajadzībām. Jaunatnes mācītājs no Vasarsvētku draudzes “Dzīvības Avots” Marks Ozolinkēvičs aicina iznākt priekšā tos, kas vēlas pieņemt Kristu par savu personīgo Pestītāju, ieaicinot Viņu savā sirdī, kā arī tos, kas atkārtoti vēlas svētīties Kristum, un aizlūdz par tiem.

Tautas lūgšanu sapulce noslēgusies. Ticam, ka Dievs neliegs Savas svētības

Latviešu garīgās koŗa mūzikas koncerti Latvijas simtgadei.

Draudžu koŗi gatavojas kopardziedāšanai Rīgas Domā.

Mateja, Golgātas un Doma draudžu koŗu pirmais kopējais koncerts notiek Golgātas baznīcā 13.oktobrī, pēc tam Mateja baznīcā 20.oktobrī, bet noslēguma koncerts notiek novembrī Rīgas Domā. Mateja draudzes koŗa vadītāji ir Māris Dravnieks, Rudīte Tālberga, Agnese Fišere –Dzērve un Diāna Dravniece. Golgātas draudzes koŗa vadītājas - Judīte Biķe un Ieva Grosvalde. Rīgas Doma draudzes koŗa vadītāji ir Toms Kazimirišaņecs un Dace Melvere. Koncertu programmās ietvertas Kārļa Līdaka, Jāņa Ezeriņa, Tālivalža Ņeniņa, Emīla Melngaiļa, Jāzeps Vītola, Pētera Vaska, Ērika Ešenalda, Riharda Dubras, Arvīda Keiņa, Māra Dravnieka un vēl citu komponistu koŗa dziesmas, kas pauž slavu un pateicību Dievam, izsaka un izdzied lūgšanas un reliģiskus pārdzīvojumus kā klusinātos, atturīgos, harmoniskos, pārdomu pilnos dziedājumos, tā arī himniskās, jūsmīgās daudz balsīgās dziesmās. Mūsdienu klausītājiem, kas raduši klausīties pārsvarā dažādus ansambļus elektroinstrumentu, bungu un citu sitaminstrumentu pavadībā, šāda garīgā koŗa mūzika ir patīkama pārmaiņa, tā sniedz lielāku estētisko un muzikālo baudījumu un noskaņo reliģiskām pārdomām un svētsvinīgai Dieva pielūgsmei.

Simts dienu lūgšanu ķēde par Latviju.

Lai Latvijas simtgades svinībās labāk pagodinātu Dievu, lai pateiktos par Dieva vadību līdz šim un vairāk

svētītos Viņam, lai izlūgtos Dieva svētības Latvijai arī turpmākajās dienās un gados, Mateja baptistu draudzē 2018.gada 30.septembrī uzsākta simts dienu lūgšanu ķēde par Latviju. Minēto pasākumu plānots turpināt līdz 2019.gada 7.janvārim, un tas tāpat varētu turpināties 100 nepārtrauktas dienas, kas sastāda kopā 2393 stundas.

“..jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā” (Filip.4:6b)

Oktobris – Rīgas baptistu draudžu gadasvētku laiks.

Rudens un oktobris ir tas laiks, kad parasti Rīgas draudzes ik gadus atzīmē katru savu dzimšanas dienu. Draudžu gadasvētku laiks šajā 2018.gadā gandrīz sakrīt ar laiku, kad Latvija atzīmē savas neatkarības simtgadi.

Svētdien.14.oktobrī Rīgas baptistu Golgātas draudze svin savus 106. gada svētkus. Šoreiz svētki notiek kopīgi ar daudz jaunākās krievu baptistu Betānijas draudzes brāļiem un māsām, kas jau kopš 1965.gada pulcējas uz savas draudzes dievkalpojumiem Golgātas baznīcā.

Svētdien, 28.oktobrī Rīgas baptistu Mateja draudze atzīmē savu 151.dzimšanas dienu. Dievkalpojuma muzikālo programmu izpilda viesi no Rīgas baptistu Golgātas draudzes: Arvīds Keinis ar dzīves biedri Marlēnu Keini dzied duetā, pie kam Arvīds pavada uz klavierēm abu kopējo dziedājumu. Viņu programmā ir labi pazīstamā dziesma “ Viņš putnus gaisā baro” pašu izpildītāju oriģinālā apdarē un vairākas citas dziesmas.

Mācītājs Edgars Deksnis savā uzrunā atsaucas uz vārdiem, ko Jēzus sacīja Savam māceklim Pēterim: “*Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.*”(Mat. 16:18).

Tāpat draudzi Dievs apzīmē kā Savu – pirmkārt - Dieva draudzi. Otrkārt – draudzei jābūt tādai, kur kristieši var sanākt kopā. Treškārt – draudzei jābūt tādai, kas spēj pieaugt un turpina augt. Ceturtkārt – ļoti nozīmīgs ir tas, ko draudze spēj dot pasaulei, savai zemei un pilsētai, gan ar liecību vārdos un darbos, gan arī ar lūgšanām un aizlūgšanām - nākot pie Dieva, kaut vai katrs vismaz vienu stundu katrā nedēļā..

Mācītājs Ainars Baštiks: - Atskatīties uz draudzes darbības 151 gadiem, pirmkārt tas nozīmē pieminēt, uzcelt it kā savdabīgu piemiņas altāri. Otrkārt – ir jābūt pateicīgiem par piedzīvoto Dieva vadību un svētībām. Treškārt – mums ir jābūt gataviem iesāktu turpināt un, lai to varētu paveikt, jālūdz spēks no Dieva.

Draudzes vecākais mācītājs Ainars Purmalis sveic Ainaru Baštiku 60 gadu jubilejā un, atgādinot, ka viņi abi nāk no “vēju pilsētas” Liepājas, novēlē būt tikpat izturīgam un pastāvīgām kā kokam ar dziļām saknēm, kas pret vētrām spēj noturēties stalts un nesalaužams.

būtu tik izcilas, kā Pāvils vai Apollis – var tikai novest pie šķelšanās. Draudzi kā celtni ceļ pats Dievs. *“Kas tad ir Apollis, un kas ir Pāvils? Tikai kalpi, ar kuŗu palīdzību jūs kļūvat ticīgi, ikviens tā, kā Tas Kungs viņam devis. Es dēstīju, Apollis aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai. Tamdēļ nav cildināms ne dēstītājs, ne laistītājs, bet Dievs, kas audzē.* (1.Korint.3:5-7).

Runātājs apstājas pie svarīgās nozīmes, kāda ir katras celtnes pamatam, ilustrējot savu izteikto atziņu ar piemēru ar mūsu Savienības namu. Tas celts pirms vairāk nekā astoņdesmit gadiem, ilgu gadus bijis nelikumīgi atsavināts un kalpojis svešas varas uzspiestiem mērķiem,

kopskata bilde no garīgās koŗa mūzikas koncerta Mateja baznīcā Foto: E. Biķis

Draudzes vidū tiek sveikts viens no ilggadējiem draudzes brāļiem Edvīns Plakans savā 85.dzimšanas dienā.

LBDS bīskaps Kaspars Šterns sveic Mateja draudzi 151.dzimšanas dienā, uzrunas sākumā kā moto citējot apustuļa Pāvila rakstītos vārdus 1. Vēstulē Korintiešiem 3:9 : *“Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtnes.”*

Draudze kā celtnes te nenozīmē kādu konkrētu ēku, bet gan draudzes locekļu kopību, ko vieno viens mērķis – savā ticībā un darbībā nākt tuvāk un vairāk līdzināties Kristum. Pieķeršanās autoritātēm, kaut arī tās

tad atgūts. Iepriekšējā bīskapa Pēteris Sproģa pilnvaru periodā ar viņa uzņēmību un neatlaidību interjers no iekšpuses un fasāde no ārpuses atjaunoti; bet izpētot pagraba un pamatu stāvokli, atklājies, ka nepieciešami samērā lieli finansu resursi, lai būtiski nostiprinātu nama pamatus. Par pamatu stāvokli no ārpuses it kā nekas neliecina un nav redzams, jo pamati skatam no ārpuses paliek apslēpti. Tā arī draudzei var būt skaisti dievkalpojumi ar labiem runātājiem, labu kori un mūziķiem, tomēr pamatā jābūt grēknožēlai, lūgšanām un Dieva Vārda studijām, individuāli katram draudzes loceklim svētījoties un uzticoties Kristum. Pamati jānostiprina! *“Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas*

jau ir likts, proti, Jēzus Kristus.” (1.Korint.3:11). Jēzus Saviem mācekļiem vairākkārt atgādināja: “Pielūkojiet, ka neviens jūs nepievij!” (Mat.24:4, Mark.13:5) Kad pēc viesuļvētras Floridā daudzu sabrukušo ēku vidū kāds nams bija palicis stāvam it kā neskarts, tā celtnieki atklāja noslēpumu: ” Mēs savulaik šo ēku būvējot izdarījām vairāk, nekā drošības noteikumi to nosaka un prasa..” Mūsu Kungs to tā ir paredzējis, ka vētras visu pārbaudīs..

Mateja draudzes vecākais mācītājs Ainars Purmalis, sveicot draudzi 151.dzimšanas dienā, savā noslēguma uzrunā atgādina apustuļa Pāvila vārdus

Vēstulē Romiešiem:” Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana.” (Rom.12:1)

Enoks Biķis

Rīgas baptistu Mateja draudze

Klusa nakts, svēta nakts?

māc. Oļģerts Cakars

Mēs dzīvojam tādu sīku un sadrumstalotu dzīvi? Viss it kā notiek pa mazam gabaliņam...

Vai tā nav arī ar šo laiku, ar Ziemassvētkiem, ar Ziemassvētku gaidīšanu? Ar Ziemassvētku mūziku un stāstiem, ar visu to, kas notiek. Vai mēs nesavācam svētku prieku un spožumu tā – pa druciņai, pa drumstaliņai. Apgaismotie logi veikalos, greznotās ielas. Pestīšanas armijas pakārtie sarkanie katliņi un zvanītāji. Dziesmu skaņas, pavecot veikalu durvis, uzsitas un atkal pazūd. Izpušķotās eglītes māju logos un lampiņas, krūmos un kokos saliktas.

Spožas drumstalas, ziboši sīkumi – tik skaisti un priecīgi. Zvani un dziesmas, steiga un spožums, zvaigznes – logos iekārtas. Troksnis un burza, steiga. Tik daudz lietu, kas vēl jānokārto, vēl tikai dažas stundas pirms svētvakara!

Kur ir tā “Klusā nakts, svēta nakts”, par ko dziesma dzied, pēc kā mēs ilgojamies, ko ceram piedzīvot – pasapņot, ar ko sirdi piepildīt? Pēc klusuma un miera mēs, steigas mākti, ilgojamies.

Kur – klusums un svētums?

“Nu jā, tas jau bija toreiz, tur senatnē, tur Betlēmē, kad bija citāds laiks un citādi cilvēki”, jūs varbūt nodomāsāt.

Citāds laiks, citādi cilvēki?

Vai jūs redzat to steidzīgo, jauno apjukušo vīru ar ēzelīti pavadā, kā viņš skrien un klauvē pie vienām un otrām durvīm. Viņš nezina ko darīt? Kur iet? Viņa saderinātā sēž sagumusi uz ēzelīša šaurās muguras. Laiks tuvojas! Laiks ir gandrīz klāt! Ko darīt, kā rīkoties, kam padoma prasīt? Viņa tuvinieki ir tālā Nācāretē! ... Viņiem abiem vajaga pajumti, naktsmājas, gultas vietu. Bet visapkārt ir desmitiem citi uztraukti cilvēki, kuņģiem arī nakts tuvojas, kuņģi kliez, baras un lūdzas, un sola. Ēzeļi zviedz, drūzmā raud bērni izsalkuši un izslāpuši... Vīri baras, sievas...

Klusa nakts!?... Tāda – Klusā nakts?...

Un tomēr – viss nokārtojas – kūti. Kūti? – Lopu kūti... Un tur notiek brīnums! – Lopu kūti... Bērns dzimst.

Pasaulē ienāk jauns radījums. Jauna dzīvība.

Kūti notiek brīnums – dzimst bērns. Jauna dzīvība, Dieva dota. Jauna nemirstīga dvēsele, Dieva dāvāta.

Bet, protams, tur Betlēmē bija vēl kaut kas vairāk. Kaut kas daudz vairāk. Kaut kas pasaulē nebijis. Pats Dievs ir nolaidies pasaulē. Viņš nokāpis no debesu augstumiem un ieradies pasaulē kā Bērns, dzimis kā nevarīgs zīdainītis. Kopjams, glabājams, pieskatāms, autiņos tinams, kūti silē guldināms.

Vai Dievs ir visspēcīgš? – Ir! Viszinošš? – Ir! Kāpēc

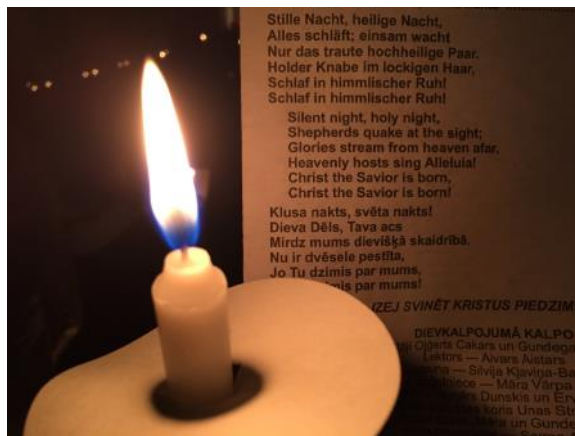

Foto: Pēteris Aļģe

Viņam vajadzēja cilvēka, kam nav saprotama augstākās abstraktās domas un idejas, Vai Dievs viens pats nevarēja visu sagatavot un radīt jaunu, ja tas tas vajadzīgs, jaunu, pilnīgu cilvēku Jēzu Kristu – Dieva vienpiedzimušo Dēlu?... Ne bērnu, bet Cilvēku, kas būtu pilnīgs, bet – kas – nevarētu mirt ...

Dievam vajadzēja cilvēka, mātes, kas grūtumā iznestu šo dievišķo Bērnu, lai šis Bērns spētu kļūt par mūsu Pestītāju, mātes, mirstīgas mātes kā cilvēks dzemdēts, lai Tas reiz mirtu pie krusta – mūsu grēku dēļ. Un Dievs izvēlējās jaunavu, jaunu sievieti, Mariju.

Mēs, protestanti, skatāmies, palaikam, tā mazliet aizdomu pilni, kad piemin šo vārdu, kad šo sievieti par Dievmāti devē un to pielūdz. Bet viņas cilvēcībai, viņas mirstībai ir daļa pie mūsu mūžīgās dzīvības cerības. Caur viņu Jēzus Kristus guva un nesa un upurēja savu cilvēcību, dzīvību – mūsu taisnošanas labad. Viņš cilvēks tapa, lai mums, cilvēkiem, pasludinātu un parādītu, kāds Dievs ir.

Dievs, kuŗu līdz tam neviens nevarēja uzskatīt un palikt dzīvs. Cilvēks nevar ieslieties debesīs, lai Dievu redzētu un iepazītu. Tā Dievs Ziemassvētku naktī nokāpa no Savas godības un kļuva par Bērnu, lai mēs Viņā saskatītu Dieva neapprakstāmo godību.

Bet tā godība, ko mēs iedomājam un iztēlojam savā fantāzijā, lasot, ko Jānis redzējis un aprakstījis Atklāsmes grāmatā, ir tikai atspīdums no Dieva īstās godības, kas izriet no Dieva būtības dziļumiem, no tā, kas Dievs pats ir.

Dieva īstā godība ir Viņa mīlestība. Mums, cilvēkiem, nesaprotama, neizmērojama, neaptverama Dieva mīlestība. Dieva īstā godība ir Viņa mīlestība. Viņš ir mīlestība, kā to rakstījis Jānis. To skaidri ir pateicis Jēzus sarunā ar farizeju, jūdu valdības vīru Nikodēmu, kas slepus bija nakts tumsā nācis pie Jēzus: *“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”* (Jāņa ev. 3:16).

Rakstītā vai runātā teikumā visnozīmīgākie ir darbības vārdi, kas virza teikuma domu. Vēlos jūsu uzmanību piesaistīt darbības vārdam devis. “Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu”. Ne parādījis Savu Dēlu un

Foto: Pēteris Alje

Viņa godību kādā žilbinošā uzvaras gājienā pa pasaules lielceļiem. Ne sūtījis Savu Dēlu, lai tas kā vēstnieks no svešas zemes pieteiktos vietējās valsts vadītājam un aizstāvētu savas valsts intereses, un mūs iepazīstinātu ar savas valsts labumiem. Nē, Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu.

Dievs ir tik ļoti šo ļauno, samaitāto pasauli, tās iemītniekus mīlējis – MĪLĒJIS, ka Viņš savā dievišķīgajā, mums, cilvēkiem, neaptveramā mīlestībā ir devis savu Dēlu šai Ziemassvētku naktī, lai Tas nāktu kā pestīšanas upuris mūsu, manu un Tavu grēku dēļ. Lai mums, man un Tev būtu daļa pie Dieva valstības, lai mēs, es un Tu kļūtu par Dieva bērniem.

“Klusa nakts, svēta nakts” – dziesma mūs saviļņo, tā iaved mūs svētku jūsmā, nomierina steigas satraukumu.

Ziemassvētku vakars...

Bet jūsma un skaistā svētku izjūta aizies.

Bet paliek ticība? Ticība, kas ir atbilde šai neizprotamajai Dieva mīlestībai. Lai mēs nepazustu, ir vajadzīga ticība uz Kristu. Bet ar ticību, palaikam, ir grūti. Vārdus pateikt, no sirds pateikt, – nav grūti. Arī ar savu prātu, intelektuāli apliecināt ticību – nav pārāk grūti. Katram godīgam domātājam atklājas, ka viņš visu nevar aptvert, ka ir kāda Augstāka Inteligence, kuŗas priekšā, salīdzinājumā, esam kā skudras pret cilvēka domu augstumu.

Ticēt – ar visu savu būtību, ar visu savu dzīvi mēs varam vienīgi – mīlot.

Ja mīl, tad ir tik viegli uztcēties otram cilvēkam. Ja mīl, cik skaista tad ir pasaule! Kā vedas dzīvot un strādāt, un priecāties. Nekas nav par grūtu, lai iepriecinātu mīļo cilvēku.

Dievs, mūs mīlēdams, ir devis mums savu dārgāko, Savu vienpiedzimušo Dēlu. Ieplaksim Viņa mīlestībā. Satversim Viņa mīlošo, pastiepto roku šovakar, ieliksīm tajā savējo. Esot Dieva tuvumā, dzīvojot Viņa mīlestības lokā, arī mums pienāks laiks, kad varēsīm no sirds teikt un apliecināt: “Es Tevi mīlu, Kungs, mans Dievs un Pestītāj!”

Mīlēsīm savus brāļus un māsas, savu Dievu, savu Pestītāju! Kā tad mainīsies dzīve! Mīlestībā mēs staigāsim citās takās, citā gaismā.

Un šodien – lai sirsnībā, lai mīlestībā skan: “Klusa nakts, svēta nakts, Visi dus... nomodā...

Āmen!

Svētā nakts

māc. Oļģerts Cakars

Ielieci dvēseļu zaļajā kokā
sirdi kā sveci šovakar.
Atvērtās debesis saņemi rokās,
visu lai dievišķā gaisma skar.

Balta un skaidra trīs naktī liesma:
gaišs un mirdzošs dzīvības koks.
Tālēm pāri pāršūpo dziesma,
beidzot salauzts tumsas loks.

*

Šai naktī egles kā zvani skan
un zvani nes egļu šalku,
šai naktī laiks Dieva brīnumam
sniegt ceļniekam mūžības malku.

Un putenī sagriežas zvaigžņu spiets,
baltas baznīcas gāršās ceļas.
Lai kāds bija ceļš, cik tālu iets,
miers brīnumains dvēselē lejas.

*

Māju un dzimtenes ilgas
šonakt ieguļas krūtīs.
Vientuļa zvaigzne mirgo
pār Bērnu vienkāršā kūtī.

Cilvēks kā uzvilka stīga
ietrīsas naktī un vētrā,
ticības tvīkst viņš un gaida
cerības zaļo mētru.

Nāk jau, nāk jau šai naktī
solītā pestīšana!
Smaida Bērns mātes klēpī,
torņi Ziemsvētkus zvana.

*

Ceļnieks vakarā vēlā
piestāj, kad saule grimst.
Raugoties rieta kvēlā,
pirmās zvaigznes dzimst.

Kur ir tā zvaigzne starp daudzām,
gaišāk un augstāk kas zied?
Vai vēl no senajām audzēm
zvaigzne uz Betlēmi iet?

Mana sapņu zvaigzne
klusi uz dzimteni slīd,
Ziemsvētku sveicienu aiznes,
vientuļās sirdīs spīd.

*

Šai naktī viss savādā virpulī jaucas:
sniegs zaigojot paceļas zvaigžņu mājās,
bet baltākās zvaigznes uz zemi snieg
un klusi pār kailajiem laukiem klājas.

Šai naktī mirgo un spīguļo sniegs
un augstumos zvaigznes zaļgani aukstas;
šai Svētajā naktī ir debess un zeme
kā klusā lūgšanā saliktas plaukstas.

*

Zvaigznes un sveces šonakt dzimst
sirdīs un debesu jomās.
Šī ir tā nakts, kad ceļinieks grimst
mātes un dzimtenes domās.

Eglē ielaidies zvaigžņu spiets,
svece dreb senajā kūtī,
cilvēkam liekas, ir diezgan iets
gaisma plaukst gurušās krūtīs.

Grūtuma lūgšanu noliek tas
klusī pie Bērna kājām,
rīta zvaigzne iedegas,
vadot uz mājām, uz mājām!

*

Uzzied brīnišķīgā zvaigzne.
Ko tā šonakt sirdij sniegs?
Līksmu soli, vieglu gaitu
pāri laukiem atnāk prieks.

Gaismā zaigo klusās noras,
dziesmā izskan vēstījums:
Bērns ir dzimis, gaviļējiet,
pestīšana pieder jums!

Tālā zvaigzne – neredzēta,
nestaigatais solis skumst.
Svētā ziņa – sirdī slēpta,
klusēdams kad vakars tumst.

*

Zaļas egles zaros
klusā zvaigzne kvēl.
Šonakt gaismas staros
atnāks Dieva Dēls.

Betlēme un gani
cik gan tālu viss.
Rimstas torņu zvani.
lauks ir apklusis.

Svētā nakts ir klātu,
spoža zvaigzne kvēl,
gaismo gaidu prātus,
atnāk Dieva Dēls!

Notikumi draudzēs

Bukskauntijas draudzes 107. gada svētki

Bukskauntijas latviešu baptistu draudze tika dibināta 1911. gadā no latviešu emigrantiem, kas bija spiesti atstāt savas mājas, jo dzimtenē, zem svešas varas pakļautā, valdīja postoši ekonomiski apstākļi. Pateicoties Dievam, šinī gadā Latvija varēja atzīmēt 100 gadus kopš neatkarības pasludināšanas 1918. gada 18. novembrī. Priecājamies arī par brīvības atjaunošanu 1991. gada augustā. Gan Amerikas latviešu baptistu apvienības (ALBA) kongresa dienās, gan Bukskauntijas draudzes gada svētkos, tika atzīmēta šī jubileja un izteikta pateicība visvarenajam Dievam par atbildētajām lūgšanām par brīvības atgūšanu! Latviešu tauta atkal ir politiska brīvība un kristieši, blakus šai brīvībai, pateicās Dievam arī par ticības brīvību. Mūsu kristiešu brīvība balstās uz Jēzus vārdiem: *“Ja nu Dēls, jūs darīs brīvus, jūs patiesi būsīte brīvi!”* (Jāņa ev. 8:36) Zinām,

ja pastāv politiska un garīga brīvība, cilvēki var dzīvot patiesības Gaismā.

Māc Dr. Uldis Ukstiņš Foto: Carlos Augstroze

Par brīnumu Bukskauntijā, pēc vairākām drūmām un lietaim dienām, 16. septembra rītā pie apvārkšņa parādījās saules stari. Dievkalpojuma sākoties, atskanēja koristu balsis, dziedot E. Melngaiļa *Dievam pieder zeme*. Kori dirīģēja Ralfs Augstroze un to pavadīja Benita Ukstiņa. Apvienotajā korī dziedāja Filadelfijas un Bukskauntijas draudzes koru dziedātāji un to dirīģēja gan Filadelfijas draudzes koru dirīģente Gunta Plostniece, gan Bukskauntijas draudzes koru dirīģents Ralfs Augstroze. Kori vēl dziedāja otro dziesmu dirīģenta R. Augstrozes vadībā – *Tev, tēvu zeme, solamies* (E. Miller). Dirīģentes Guntas Plostnieces vadībā koris dziedāja *Dainu*

Svētku koris. Dirīģents Ralfs Augstroze, pie klavierēm Benita Ukstiņa

Foto: Carlos Augstroze

Daļa no svētku draudzes. Foto: Carlos Augstroze

zeme (B. Skulte) .

Kā lūgšana atskanēja sōlo dziesma ar A. Lūša tekstu *Tu, kas valdi mūžībā*. Šo sōlo dziesmu Silvijas Augstrozes ērģeļu pavadījumā dziedāja Inta Augstroze. Silvija svētkos kalpoja arī kā ērģelniece, pavadot visas kopdziesmas.

Draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš balstīja savu uzrunu – *“Brīvā tauta un brīva ticība”* uz Dieva vārdiem kas atrodās Jāņa evaņģēlijas 8:31-36. Svētos rakstus lasīja draudzes kopējs Gatis Ķeris, kurš arī vadīja draudzi lūgšanā. Arī beidzamā draudzes kopdziesma atskanēja kā lūgšana – *Dievs, sargi mūsu tēvu zemi!* Nešaubos, ka šī paša lūgšana atskanēja arī no mācītāja Augusta Mētera lūpām, kurš kopā ar ģimeni bija spiests bēgt no savas dzimtenes un doties svēšumā. Viņa un dzīves biedres piemiņai dievnamu greznoja skaisti, ģimenes nesti, rožu

ziedi. Dievs aicināja māc. Augustu Mēteru savos debess mājokļos 1976. g. 21. septembrī. Viņš, kopā ar dzīves biedri Matildu, kuŗa mira 1975. g. 30. jūlijā, atrodas Appelbachsvilles ciema kapos. Kapi atrodas gandrīz blakus viņa iemīļotajam Bukskauntijas draudzes dievnamam.

Domājot un lūdzot par personīgo garīgo brīvību, kā arī par Latvijas politisko un garīgo brīvību, visi klātesošie pēc svētības vārdiem vienojās Latvijas valsts himnā, kas ir arī tautas lūgšana – *Dievs, svēti Latviju!* Ar šo lūgšanu uz lūpām un cerību sirdī Bukskauntijas draudze un draugi atstāja dievnamu, lai kopā pavadītu laiku sadraudzībā blakus telpā.

Benita Ukstiņa

Ziedi māc Augusta Mētera un dzīves biedres piemiņai Foto: Carlos Augstroze

Vienās svētībās

Bukskauntijas draudzē

Īsi pēc gada svētkiem, Bukskauntijas draudze 4. novembrī, atkal piedzīvoja sevišķu notikumu, jo draudzes vidū ieradās gan bijušais LBDS bīskaps Pēteris Sproģis, gan arī jaunievēlētais bīskaps Kaspars Šterns. Abi bija ceļā, lai apmeklētu vairākas amerikāņu baptistu draudzes, bet arī piestājās mūsu mazajā ciemā.

Tā kā iepriekšējās sestdienas vakarā baznīcas blakus telpās notika ALBA padomes sēde, tad arī vairākiem padomes locekļiem bija iespējams svētdienas rītā pie brokastu galda tuvāk iepazīties ar mūsu Latvijas viesiem un mūsu kopējo darbu Latvijā.

Pēc brokastīm visi pulcējās dievnamā svētdienas

rīta dievkalpojuma. Atrodoties kopā ar viesiem, ALBA padomes locekļiem un plašāku grupu dievlūdzējiem, likās atkal kā svētki! Kā jau svētkos, draudzes korim pievienojās dziedātāji no kaimiņu Filadelfijas draudzes. Kori diriģēja Ralfs Augstroze, bet to pavadīja viešņa no Brazīlijas, Ausma Augstroze Aguiar. Koris dziedāja divas dziesmas – *Nāc, visu varenais* (F. de Giardini; tulk. O. Cakars) un *Runā man dvēslē, Jēzu* (L. I. Picket; tulk. K. Grikmanis). Mūsu Brazīlijas viešņa visus arī iepriecināja ar klavieru solo – *“When The Roll Is Called Up Yonder”*. Šim priekšnēsumam sekoja aplausi!

Tagadējais Baltijas Pastorālā institūta (BPI)

bīskaps Kaspars Šterns Foto: Carlos Augstroze

direktors Pēteris Sproģis dažos vārdos sveicināja klatesošos un izteica pateicību ALBAi, ka viņam bija izdevība trīs gadus studēt *Eastern* baptistu teoloģiskā seminārā Filadelfijā. Šinī svētdienā viņam bija iespēja, satiekoties ar studiju laika draugiem, pakavēties atmiņās par pavadītiem gadiem mūsu vidū. Turpretim lielākā daļa klausītāji pirmo reizi satikās ar jauno bīskapu Kasparu Šternu un dzirdēja viņa svētrunu. Draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš lasīja Lūkas ev. 17:20-25, rakstvietu par kuŗu mācītājs K. Šterns runāja: *“Dieva valstība ir jūsu vidū!”* Runātājs apcerēja farizeju jautājumu Jēzum: *“Kad nāks Dieva valstība?”* Jēzus atbilde ir par stiprinājumu un svētību arī mums šodien. Dieva valstība ir arī mūsu vidū tagad - šodien pat! Tādēļ mums ir jāizmanto katru dzīves brīdi un nav tikai jāgaida uz ko labāku nākotnē! Katrs brīdis dod izdevības pieaugt Kristū līdz kamēr mēs

redzēsīm Viņu vaigu vaigā. Dievkalpojuma pirmā kopdziesma labi izteica, kas ticīgiem ir jādara Dieva valstības labā – *“Strādā čakli, kamēr diena!”* Visas kopdziesmas pavadīja šīs dienas ērģelniece Silvija Augstroze.

Pēc dievkalpojuma un Svētā Vakarēdiena, kuŗu vadīja draudzes mācītājs kopā ar mācītājiem Kasparu Šternu un Pēteri Sproģi, bija vēl izdevība blakus zālē pie pusdienas galda kopt sadraudzību ar šīs dienas viesiem un jautāt par LBDS draudžu darbību un vispārējiem dzīves apstākļiem šodien Latvijā!

••••

Nākošajā svētdienā, 11. novembrī pēc dievkalpojuma, blakus telpās *“Our Daily Bread”*, grāmatas autors Juris Ukstiņš stāstīja un rādīja

Juris Ukstiņš Foto: Benita Ukstiņa

Powerpoint par Latvijas emigrantiem Vācija no 1944. līdz 1949 gadam. Šī grāmata ir Juŗa tēva, mācītāja Rūda Ukstiņa dienas grāmatas tulkojums, ar Juŗa ievada vārdiem un piezīmēm. Tā apraksta viņa ģimenes un citu Latviešu emigrantu dzīvi DP (*Displaced Persons*), jeb latviski sakot, emigrantu nometnēs, iesākot ar bēgšanu no Latvijas un beidzoties ar emigrēšanu uz Savienotajām Valstīm. Vairākos uzņēmumos klātesošie vareja arī ieraudzīt savas ģimenes locekļus, kas kopā ar Ukstiņu ģimeni atradās tajās pašās Vācijas nometnēs.

Tā jau pirms Adventa laika, kad draudzes kalendārs parasti kļūst aizņemtāks, Bukskauntijas draudze piedzīvoja vairākus svētīgus notikumus. Pateicamies Dievam par izdevībām kuŗas Viņš dod draudzei kalpot un strādāt Viņa vīna kalnā.

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

bīskaps emeritus P. Sproģis, māc. Dr. U. Ukstiņš, bīskaps K. Šterns Foto: Carlos Augstroze

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Zigurds Barbins

1926. g. 23. VIII – 2018. g. 1. X

Pasargi mani kā savu acuraugu.

Tavu spārnu pavēnī

Ļauj man patverties. (Ps. 17:8)

Zigurds bija mācītāja Jura Barbina (1897-1974) un Mildas Brekteres-Barbinas (1902-1970) pirmdzimtais dēls. Mācītājs Barbins tajā laikā kalpoja Priekules baptistu Cianas draudzē. Ganību ielā 22, uzcēla “mācītāja māju.” Kad mazam Zīgītim kāds apciemotājs prasījis, kur ir saimīnieks, viņš atbildējis: “Es te esmu tas saimīnieks.” Un tāds viņš arī no šīm mājām tika izvadīts 9. oktobrī, no zāles kuŗu viņš piebūvēja, kad māja kļuva par pazīstamo viesu namu—“Mūsmājas”—90to gadu beigās.

Zāle bija pilna paziņām, radiem, draugiem no tuvienes un tālienes Latvijā. No Amerikas—bijām Zigurda māšas Ruta un es, Astrida. Atvadu vārdus skaisti sacīja evaņģēlists, mācītājs Gundars Vadonis un Priekules baptistu draudzes mācītājs Gundars Lašauris. Draudzes ansamblis, Zentas Svaras vadībā, dziedāja dažas Zigurda iemīļotās dziesmas: *Reiz sidrabsaites raisīsies*, (kuŗu dziedāja arī izvadot mūsu vecākus) un *Es nezīnu kādēļ gan Dievs ir mani mīlējis*. . . .

Bet es to zīnu, kam es tīcu un stīpri ceru, ka Viņš ir spēcīgs

to man novēlēto mantu līdz mūža dienai pasargāt.

Par Zigurda dzīvi pastāstīju es, aicinot arī publiku izteikt savas atmiņas un iespaidus. Domājot, ko teikt, apzinājos, ka tieši fakti man bija maz, jo mums bija deviņu gadu starpība. Miranda (1928-2000) un Torilds (1931-2006) bija “lielie” bērni, kas kopā ar Zigurdu gāja baznīcā, mācījās Priekules pamatskolā, siroja Valta Birzē, un strādāja dažādos mājas un lauku darbos. Par laimi, Zigurds atstāja aprakstu par savas jaunības dzīvi, Otrā pasaules kara laikā, ko šeit īsumā dalīšos ar jums, mīļie lasītāji:

“1942. gadā es beidzu Ilģu lauksaimniecības skolu. To pabeidzis, nevarēju braukt mājās, jo bijām daudz bērnu; man bija jāsāk strādāt. . . pienāca paziņojums, ka man jāiet uz komisiju, jāiestājās darba dienestā.”

Zigurdam tad bija 17 gadi. Par tālākām gaitām, spaidu darbiem

komandējumos līdz kara beigām un par 67 dienu gaŗo, baigo ceļojumu uz Tāliem Ziemeļiem līdz Intai/Vortukai, viņš sīki paspēja aprakstīt, ko mazliet citēšu šeit.

Kad manas tiešās atmiņas nosēdās, mūsu ģimene vairs nedzīvoja Priekulē bet Mazgramzdas 14-hektāru piemuižas laukos, kur tēvs ārpus saimniecības, kalpoja vairākās apkārtnes draudzēs. Kaut gan vēl 1944. g. vasaras beigās kara briesmas un izsūtīšanas mūs tieši neskāra, tomēr nemiera sajūta bija visapkārt, bet mājas un lauku darbi ņēma priekšroku un saimnieka uzmanību: par spīti

visam bija jāievēc raŗa un lauki jāsaŗatavo ziemai.

Un tā, oktobra otrā nedēļā, mūsu sētā ar lielu troksni ieradās kuļmašīna un sākās kuļšanas talka. Sēta bija strādnieku pilna; arī vācu zaldāti, kas mitinājās blakus meŗā, nāca līdzēt. Kādas trīs dienas kūla bez atpūtas; atceros kā tēvs stiepa pilnos maisus uz šķūņaugšas un vaidēja par muguras sāpēm; mamma, ar palīdzēm, nemitīgi strādāja virtuvē. Bet tas nebija viss. Vienā pēcpusdienā maza bēģļu karavana apstājās un lūdza naktmājas un stāstīja par draudošās frontes tuvošanos uz mūsu pusi. Jau nākošā dienā mūsu sētā ienāca kāda tēvam pazīstama mācītāja ģimene, kas drošības dēļ bēģa no Liepājas. Un beidzot, nevienam negaidot, ieradās Zigurds. Viņa vienība bija braukusi tuvu mūsu mājām, un viņš, riskējot sodu, nolēca no smagās mašīnas un atskrēja uz mājām—atvadīties. Satraukta, mamma sauca tēvu un mūs visus. Laiciņu ciemojāmieš, kamēr brālis paēda, tad mamma piekrāva ceļa somu ar pārtiku un mēģināja viņu pierunāt slēpties, bet viņš atteicās. Tēvzeme sauca... Mēs raudājām. Arī tēvs raudāja, kad Zīgis izgāja pa durvīm. Es viņam skrēju līdz—gaŗām kuļmašīnai, aiz rijas, kur nopļauktos laukos brīvi uzdzīvoja mans ganāmpulks. Kauns jau bija raudāt, kauns “maisīties pa kājām.” Savaldījos un atkāpos līdz aukstās rijas sienai un noskatījos kā lielais brālis aiziet viens pats pa ratu celiņu un pazūd aiz uzkalna. — Darbi turpinājās. Kuļmašīna kūla—nevien labību, bet mūsu tautu—līdz mūsu āboliņu lauki pārvērtās par milzu kapiem, līdz bojā gāja pats kūlējs. Bet tas notika dienas vēlāk.

Tās sestdienas pievakarē, kuļmašīna aizbrauca. Talcinieki nomazģāja savus sviedrus un puteķļus pirtī. Tad tīri un lustīgi,

vecā bērza ēnā, svinējām “pļaujas svētkus”. Galds bija pārpilns, gaisotne jautra, saulriets liesmojošs. Paēduši, padzēruši vācieši pirmie sagāja lielajā istabā ap klavierēm. Miranda spēlēja, puīši dziedāja, bet mamma teica: “Nebūs labi”.

Viņas nojauta piepildījās jau nākošajā rītā, svētdien, 8. oktobrī, kad motocikls iedrās sētā un satrauktais virsnieks rēca, ka fronte esot tikai piecus kilometrus no mūsu mājām un mums jābēg. Laika maz. *Nur Zwei Stunden!* Pasaule sagriezās ar kājām gaisā, kamēr mēs skrējām no vienas istabas otrā. (Interesanti gan kādas lietas katrs savāca un ko atstāja!) Tēvs krāmēja pārtiku— speķi, desas, medu, maizes klaipus. Kad lielie “gumijas” rati bija pielādēti, viņš deva atļauju kareivjiem šaut lopus un ņemt ko grib. It kā pa murgiem, mēs iekārtojāmies katrs savā “ligzdā” un tad, šavienu, kviekšanu un brēkšanu pavadīti, atstājām savas mājas uz visiem laikiem un uzsākām savu bēgļu ceļu pāri Latvijas-Lietuvas robežai uz Vācemi.—

Novembra beigās visai bēgļu karavānai atņēma zirgus un ļāva izkļīst. Mūsu ģimene ar laiku apmetās Marīnburgā. No turienes tēvs uzzināja, ka Zigurds ar savu komandu esot novietoti kādā *Zonnenfeldā*, Prūsijā, un nolēma doties turp. Viņš atrada Ziga komandu kādā pārpilnā barakā, skumjā stāvoklī. Izlūdzis atļauju dēlam pavadīt Ziemsvētkus ar mums, tēvs atgriezās ar labo vēsti. Bet Zigurds neieradās. Vecāki viņu nekad vairs nesatika.

—
Ārīšķīgi, visā adventa laikā, senā Marīnburga bija pasakaini skaista un mēs nomierinājāmies. Tajā Svētajā Naktī, mīlīgā baptistu dievnamā, klausoties skaistā vācu valodā Ziemsvētku stāstu un dzirdot eņģeļu kori, bijām pateicīgi Dievam, ka Viņa ticīgie kristieši mūs bija uzņēmuši, atveŗot savas durvis un sirdis un pasargājuši no visām briesmām. Kaut tikai uz brīdi, mums bija labi un silti. *Tik skaisti, tik skaisti!* . . . Bet tūlīt pēc Jaungada zvaniem, fronte ielenca pilsētiņu, un atkal, lielā panikā, mēs ar vietējiem drūzmējāmies uz staciju, kamēr 15. divīzija aiztriecās līdz Berlīnei, kur Zigurds, ievainots, krita krievu gūstā. Bet visnežēlīgākais bijis latvieties, kas viņu modināja naktīs un ņirdzīgi izsauca uz “pārrunām,” līdz beidzot

“...pateica, ka man būs tiesa, esmu nodevis dzimteni, karojis vācu pusē. Uzsauc augšā, jāstāv kājās, jāklausās. Esmu notiesāts par dzimtenes nodevību pēc punkta 59-1A... Pateica, ka 10 gadi labošanas darbu kolonijā Tālajos Ziemeļos...

Mūs aizveda uz dzelzceļa staciju. Vagonos bija nāras divos stāvos. Pods nebija, bet sile, krāsniņa. Braucām kādus divus mēnešus. Ilgi nostāvējām Brestā, kamēr pārskrūvēja riteņus. . . . Veda caur Maskavu uz Jaroslavu, tālāk uz Ziemeļiem. . . .

Strādāju dažādus darbus: gan bedres kalām, gan stabus taisījām. . . remontējām dzīvokļus virsniekiem. . . . Sākumā biju nodomājis, ka nerakstīšu nevienam, jo bija tikai

vecaistēvs ar vecmāti. . . diez vai izdzīvošu. Cerības bija mazas, jo ieslodzītie mira. 1941. g. pirmajā ešelonā no Latvijas 1200 cilvēkiem dzīvi bija palikuši tikai 25. Visas mājas Intā uzbūvētas uz cilvēku kauliem.”

Tomēr Zigurds deva ziņas vecvecākiem, kas atsūtīja zābakus, piparus (veselībai) un citas lietas, ko dalīties ar līdzcilvēkiem. Par viņu iežēlojās kāda vadītāja kundze un sagādāja darbu maizes ceptuvē. Kaut darbs bijis ļoti smags, tomēr viņš strādāja siltumā un bija paēdis. (Viņš stāstīja, ka katrā drausmu brīdī vienmēr bijis kāds vai kāda ar laipnu roku un līdzjūtīgu sirdi.) Tā brālis izdzīvoja:

“Tieši tai dienā, kad nomira Staļins, 1953. gadā, mani atbrīvoja, gāju laukā pa vārtiem. Iedeva man apliecību... Gramzdā man vairs neviena nebija. Liepājā uzreiz pateica, ka tā ir rajona pilsēta, ka tur apmesties nedrīkst, tad uz Aizputi. Aizputē strādāju kūdras purvā, pieņēma ar lielām mokām. 1956. gadā bija amnestija, noņēma sodamību. Tad es atbraucu uz Liepāju.’

Tai pašā laikā, mūsu ģimene, kā citi bēgļi, jau bija iedzīvojušies Amerikā. Mūsu mājvieta bija Klīvlendē, kur tēvs 1950. g., ar pilnām tiesībām sāka vadīt Klīvlandes Latviešu Baptistu draudzi. 1956. g. saņēmām pirmo vēstuli no Zigurda. Kaut gan vecāki savu dēlu vairs nesatika, tomēr viņš it kā atsāka dzīvot ar mums caur fotografijām un vēstulēm, kurās viņš aprastīja savu dzīvi okupētajā dzimtenē:

Liepājā viņu sagaidīja mūsu mātes vecāki Līna un Kārlis Brekeri. Drīz viņš apprecēja Matildi Grāpīti, arī Sibīrijas pārdzīvotāju, ar ko kopīgi atjaunoja savas dzīves. Kopīgi (ar tēva palīdzību) viņi uzcēla māju Sarkanarmijas (tagad Kalpaka) ielā un iekopa dārzu, kur audzēja tulpes, trušus tirgam un citas lietas. Šeftējās kā vien prata un izdzīvoja. Skaisti iekoptā mājā, kā redzējām fotografijās, svinībās sanāca radi un draugi. Mūsu omīte (adītāja) iemācīja Matildei adīt ar mašīnu un tā vēl kautko piepelnīt; Zigurds strādāja pilsētas transporta nodaļā; abi rūpējās par vecmāti un vectēvu līdz viņu zemes saites pārtrūka.

Bet tad, pēkšņi, 1994. gada pavasarī, auto katastrofā bojā gāja Matilde ar šoferi, bet Zigurds iekrita grāvī gandrīz neskārtis. Neilgi pēc šīs traģēdijas, viņš atsāka savu nākošās dzīves cēlienu. Atguvis tēva būvēto māju Priekulē, viņš pārcēlās tur un sāka saimniekot: atbrīvoja namu no nevēlamiem iemītniekiem, izvāca no istabām graustus, un vecā staļļa vietā uzbūvēja saimniecības ēku. Ar otrās sievas Ritas un brāļa Torilda palīdzību, lielo māju izremontēja un eventuāli atvēra kā viesu namu. Dabīgi, Zigurds iesaistījās Priekules baptistu draudzē un dažādos veidos sniedza praktisku atbalstu un apmeklēja dievkalpojumus kamēr veselība atļāva.

Kad Dzelzs priekšgars sabruka, mūsu reiz pazudušais brālis

vairākas reizes apciemoja mūs visus savās mājās: Klīvlāndē, Cincinnattijā, Kollinsvillē, St. Louisā. Ne mākslas galērijas vai glauni restorāni viņu pievilka, bet Amerikas starpvalstu autoceļi, darbu rīku veikali, plašie neierobežotie lauki un laipnie smaidi. Tā viņš apguva reālus iespaidus un izpratni par dzīvi Amerikā. Savkārt, mēs un daži mūsu bērni iepazīna savu onkolu “Mūsmājās” un saprata, no kurienes mēs nācām un kādēļ. Par visu to lai slava un pateicība Dievam.

Pārdomājot Zigurda dzīves gājumu un mūsu bērnības mājas ap 100-gadu pastāvēšanu, saredzu brāļa un mājas simbiozi, it kā simbolisku atspulgu. Redzu kā viens otram deva enerģiju un jaunu dzīvi, kur, kā Ījābam, beigās bija lielākas par sākumu,

darot katru lielāku, dziļāku un plašāku. Kā savā agrā, nevainīgā bērnībā, viņš mūža beigās, apzināti un varēja lepnī teikt: “Es te esmu tas saimnieks.” Jo viņš patiešām ar prieku saimniekoja, kā bija mācījies tēva sētā un lauksaimniecības skolā— pēc senču paradumiem, likumiem un tikumiem. Viņš ar palīgiem izkopa dārzus un laukus, audzēja kartupeļus un labību, turēja cūkas, vistas (ar gaili), iekārtoja siltumnīcas un uzbūvēja pirti. Viņš strādāja un rūpējās nevien par sevi un savu māju, bet arī par savu pilsētu, par cilvēkiem—par Latviju—līdz pēdējām dienām, līdz pateica, “Man pietiek.” Tad apstājās sirds un elpa pārtrūka. Tas bija agrā 1. oktobra rītā, Liepājas slimnīcā.

9. oktobra priekšpusdienā, priēžu zārku ienesa lielajā, puķēm rotātajā pilnā zālē—kā viņš jau bija iztēlojis un vēlējies. Diena, saulaina rudens krāsās, bija burvīgi skaista. Zigurda uzticīgās gādnieces Veltas Siliņas puķu dobēs ziedēja dālijas savā krāsu godībā; ābeļu zari lūza no augļu smaguma; siltumnīcās gatavojās tomāti un vīnogas. Mūsu “baltais nams” mirdzēja saulē. Tāda bija mūsu tēva celtā un zaudētā, bet vecākā brāļa sēta—mūsu visu lepnums! Tā bija Zigurda un viņa čaklās kopējas Veltas atgūtā paradīze, un no tās, par sūnainu taciņu viņa miesas izvadīja uz mūžīgo paradīzi, kur dvēselei miers un atdusa.—

Zigurda urnu, draugu un radu pavadītu, dienas vēlāk, apglabāja Ziemeļu Kapos Liepājā, blakām vec-vecākiem Kārlim un Līnai Brekteriem un sievai Matildei.

Astrīda Stahnke

Fotografijas—A. Stahnke

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Biruta Aļle, dzim. Bergmanis

1928. g. 16. VI – 2018. g. 10. X

Biruta Aļle dzimusi Bergmane 1928. g. 16. jūnijā Užavā, Latvijā. Pēc neilgas slimības, Birutas Aļles mūžs beidzās 2018. g. 10. oktobrī *West Chester*, Pensilvānijas pavalstī.

Ģimenē Mamma bija jaunākā un uzaugot viņas brāļi Andrejs un Kārlis, un māsa Anniņa bieži viņu sauca par “Māšeli”. Mammās ģimenē bija interesanti tas, ka tēvs bija dzimis luterānis, bet mamma baptistu ģimenē. Mammās vec-vecmāmiņa bija viena no pirmajām, kuŗu kristīja, Latvijā iesākoties baptistu kustībai.

Jānis un Biruta Aļle Foto: ģimenes piemiņas

Viņa par to saņēma daudz sitienus no muižas vagara. Mamma ar savu ģimeni dzīvoja Užavā, Piltenē, Puzes pagastā. Biruta apliecināja savu ticību uz Jēzu Kristu kā Glābēju un Pestītāju jau agri jaunībā, un šo ticību viņa turēja dārgu visu savu mūžu.

Mammās tēvs bija pagasta valdē, un tamdēļ Mamma kopā ar tēvu, māti un māsu Otrā pasaules kara beigās bēga no komunistiem. Vecākais brālis Andrejs kaŗā krita, bet jaunākais brālis Kārlis

negāja bēgļu gaitās, bet palika, lai cīnīties pret komunistiem. Par to gan viņš ar savu dzīves biedri Grietiņu izpelnīja garus gadus izsūtījumā uz Sibīriju. Tikai no Dieva žēlastības Kārlis un Grietiņa šos bargos gadus pārdzīvoja un pēc daudz gadiem atgriezās dzimtā, bet okupētā Latvijā.

Mamma ar ģimeni pavadīja vairākus gadus "Dīpišu" nometnē, Hanavā, gaidot galvotājus un atļauju ieceļot Amērikā. Tur, bēgļu nometnē Vācijā, Biruta iepazinās ar Jāni Aļļi – tomēr viņi salaulājās tikai pēc ieceļošanas ASV. Mamma vienmēr ļoti augsti vērtēja to brīvību un tās iespējas ko Amērika deva viņai un visai ģimenei, un šo dziļo mīlestību ne tikai uz dzimteni, bet arī uz ASV, Biruta arī ieaudzināja savos bērnos.

Mamma un Tētis salaulājās Bostonā 1953. gada jūnijā. Dzīvi viņi kā laulāts pāris iesāka Filadelfijā, visu mūžu aktīvi piedalījās Filadelfijas Baptistu draudzē. Abi daudz gadus dziedāja korī. Līdz pašām pēdējām dienām šai zemē, Mamma mīlēja mūziku, īpaši garīgo mūziku.

Biruta un Jānis Aļļe laulības dienā
Foto: ģimenes piemiņas

Birutai un Jānim ģimenē piedzima meita Linda, dēls Pēteris un meita Melita. Pēc dažiem gadiem Filadelfijā, ģimene pārvietojās uz dzīvi *Newtown Square*. Skatoties atpakaļ, šie gadi, (kopš 1960. gada), ir pagājuši ļoti ātri. Tētis aizgāja mūzībā 2010. gadā,

kad viņi nesen bija nosvinējuši 57. laulības atceri.

Varētu daudz ko es stāstīt par Mammu. Pēdējās nedēļās man bija izdevība uz pāris dienām atbraukt. Nolasīju viņai 121. Psalmu: "Mana palīdzība nāk no tā Kunga, kas radījis debesis un zemi". Mamma neko daudz nerunāja, bet mūsu pēdējie vārdi bija: "es Tevi mīlu", un viņa man atbildēja: "es Tevi arī".

Mamma man bija arī iedevusi savu maizes recepti. To drusku pārveidoju, lai "uzlabotu", un par to mums šad un tad bija jāpasmejas.

Ar savām cepšanas spējām Mamma bieži vien piedalījās draudzes un māsu svētku saimnieciskos pasākumos. Viņa arī daudz pūlējās pie draudzes īpašuma uzkopšanas. Viņa mīlēja draudzi. Pēdējā gadā slimības dēļ viņa bieži vien nevarēja ierasties dievkalpojumos. Tomēr šī gada pavasarī, viņa jutās pietiekami spēcīga, ka varētu uzkāpt pa trepēm, lai piedalītos dievkalpojumā. Viņa man stāstīja ar prieku, cik viņai tas bijis

brīnišķīgi būt atkal draudzē un dievkalpojumā.

Mamma arī aktīvi piedalījās dažādos palīdzības darbos. Viņa bija gatava palīdzēt citiem un to darīja ar prieku, bet viņa ar to negribēja griezt ievēribu uz sevi. Ja viņa šo rakstu lasītu, viņa droši vien teiktu: "ko nu tik daudz par mani".

Ticība uz Jēzu Kristu bija kā enkurs, pamats Mamma dzīvei, un viņai bija liels prieks, ka viņas bērni un mazbērni arī ir ticīgi. Tamdēļ vēlos šos atmiņas vārdus beigt ar dažām domām par Jāņa ev. 11:21-27. Šī rakstu vietā stāsta par Jēzu, Lācaru, Mariju un Martu.

Trīs galvenās domas, ko minēju Mamma izvadīšanas svētbrīdī:

Jēzus saka : *"Es esmu augšāmcelsšanās un dzīvība; kas man tic, dzīvos, arī ja tas mirs"*. Mums, kas ticam uz Jēzu Kristu, ir ticība, droša ziņa, ka būsīm ar Pestītāju Jēzu Kristu mūžīgi.

"Jēzus raudāja." Šis pants rāda, ka Jēzus pazīst mūsu šīs zemes sāpes, ciešanas. Viņš pats gāja krusta nāvē, šausmīgā nāvē, lai tie, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.

Jēzus uzcēla Lācaru no mirušajiem. Viņš parādīja, ka Viņam ir dota visa vara – arī vara pār nāvi. To Viņš arī parādīja, pēc krusta naves, uzceldamies no mirušajiem.

Mums, kas ticam uz Jēzu Kristu un uz Viņa apsolījumiem – mums ir apziņa droša, kur mēs pavadīsim mūžību – ar Viņu – Debesu valstībā.

Lai gan mums ir šī drošā apziņa, par Mammu sēro brāļi un māsas Mamma iemīļotajā Filadelfijas latviešu baptistu draudzē, meita Linda ar dzīves biedru Brendanu, meita Melita, dēls Pēteris ar dzīves biedri Sarmīti, mazdēls Nikolais, mazdēls Benjamiņš ar dzīves biedri Elizabeti, mazdēls Dāniels ar dzīves biedri Tailori, māsa Anniņa un Latvijā brāļa dēls Andrejs un brāļa meita Anna.

Izvadīšanas svētbrīdi vadīja draudzes gans māc. Dr. Uldis Ukstiņš, ar svētrunu "Viņš rūpējas par mums". Svētbrīža noslēgumā sapulcējušies dievlūdzcēji dziedāja "Uzticīgs mūžīgi" latviešu un angļu valodā. Izvadīšana bija uz *Arlington* kapsētu.

Mēs sērojam par aizgājušo, bet tai pašā laikā mums ir šis spilgtais atgādinājums par Jēzu Kristu, par Viņa varenību, Viņa spēku, Viņa uzvaru pār nāvi. Mūžīgā dzīvība Jēzū Kristū – šim apsolījumam Mamma ticēja, un Dieva Vārds mūs arī aicina uz šo ticību.

Lai gan mēs sērojām, mēs neskumstam kā tādi, kam nav cerības. Mēs ticam Jēzu Kristus apsolījumiem, kas mūs mierina, iedrošina un stingri satver.

Pēteris Aļļe

KĀ TAS BIJA PIRMS 50 GADIEM

Raksts parādās kā tas bija pirms 50 gadiem, Kristīgās Balss 1968. g. oktobra/novembra numurā

var lasīt vēl dažādus rakstus no šī numura: www.kristigabalss.com

KRISTĪGĀ BALSS

AMERIKAS LATVIEŠU BAPTISTU APVIENĪBAS MĒNEŠRAKSTS

Nr. 10 — 11

OKTOBRIS - NOVEMBRIS 1968

39. GADS

Fr Čukurs

BRĪVĀ LATVIJA

Pirms piecdesmit gadiem, 1918. gada 18. novembrī, tika proklamēta brīvā neatkarīgā Latvija. Gaŗi gadsimti bija pagājuŗi apspiestībā, eŗnā un cerībā. Lielo kaimiņtautu iebrucēji bija pakļāvuŗi un verdzinājuŗi tautu, valdījuŗi un izmantojuŗi zemi daudzās paaudzēs. Mūsu tauta ar apbrīnojamu izturību bija panesusi ilgus klaŗu gadus un, smagajos apstākļos norūdīta, nepalaida gaŗām Dieva doto izdevību, lai izeŗitu sev līdztiesīgu yietu citu brīvo tautu saimē. Mūsu neatkarību atzina citas lielās un mazās valstīs. Patstāvīgas Latvijas vārds ierakstījās pasaules vēsturē.

Ar 18. novembri Latvijā sākās brīniŗķīgs uzplaukuma laiks. Brīvībā atraisījās tautas potenciāls visās dzīves nozarēs. Zemnieks ar vēl neredzētu mīlestību kopa tagad pats savus laukus. Ikviens bija kungs savā dzimtajā zemē. Tauta pati sev izraudzīja vadītājus un deva likumus. Necenzētas iespējas pavērās literātūrā, mākslā un zinātnē. Kaŗavīrs nu reiz bija savas tēvu zemes sargs. Brīvības svētību baudīja arī reliģiskā dzīve. Draudžu darbs izvērtās netraucēts Bībeles norādījumu un tautas vajadzību robežās. Kristus evaŗģelijs kā pasaules gaisma un zemes sāls uzturēja sadzīvē veselīgu elpu. Visu sasniegumu, tā laicīgo kā gaŗīgo, priekŗnoteikums — brīvības saule — bija uzlēkusi un mirdzēja pār mūsu tēvu zemi. Jābrīnas, ka tik īsā laikā, nepilnos 22 gados, pirmā pasaules kaŗā nopostītā zeme un izklādinātā tauta spēja tā atplaukt un tik daudz sasniegt.

Latvijas augŗupeju pārtrauca otrā pasaules kaŗa iznācums. Bezdievības vara, tiekdāmās pakļaut sev visu pasauli, sagŗāba arī mūsu zemi. Lielie draugi, uz kuŗiem paļāvāmies un gaidījām, neturēja par vajadzīgu mūs aizstāvēt. Daudziem izdevās pa-

turēt brīvību, aizejot no dzimtenes, bet tautas vairums smok bezdievīgā komūnismu ŷņaugos.

Brīvā Latvija tomēr nav mirusi. Tā dzīvo joprojām tautas sirdī, ilgās un cerībās. Varmācība var nokaut miesu, bet ne augŗākos ideālus. Vēsture rāda, ka vajāšanas nav spējuŗas iznīcināt ticību Dievam un mūŗīgām patiesībām, tāpat kā verdzība un apspieŗana nav varējusi atņemt cilvēkiem brīvības un neatkarības tieksmes. Ticēdami Dievam, mēs ticam arī labā un taisnā uzvarai. Patiesība un mīlestība tika pienaglotas krustā, bet parādījās vēl varenākas dieviŗķajā augŗāmcelŗšanās spēkā.

Ir redzamas droŗas pazīmes, kas ŷo gaiŗo cerību balsta. Tie, kuŗus mēs uzskatījām par saviem spēcīgiem draugiem un sabiedrotiem un kuŗi mūs grūtā brīdī aizmirsa, arvien vairāk paŗi sāk justies apdraudēti no lielās bezdievju varas. Arī citās paverdzinātās tautās sāk vairāk un vairāk uzliesmot neatkarības un brīvības centieni. Brīvības ideāli sāka celties augŗā arī paŗā lielajā bezdievības valstī. Mēs neesam vairs vieni, kas gaida jaunu rītu.

Vara, kas uz laiku nomākusi brīvo Latviju, ir uzņēmusies eŗņu pret Dievu. ŷim faktam ir milŗīga un izŗķiroŗa nozīme. „Viņŗ nostāties pret dzīvo Dievu un runās negantus vārdus, un tas gūŗ panākumus, tiekams Dieva dusmu mēŗ būs pilns, jo notīks, kas ir nolemts”. „Tas uzstāties ar skaļām runām pret Visaugŗāko un apvainos Visaugŗākā svētos, bet tad notīks tiesa, un tam atņems varu, lai tai darītu gaļu un to iznīcinātu”. (Dan. 11:36, 7:25). Kas sācis kaŗot pret Dievu, ir jau sevi pazudinājis. Dievs ir mūsu cerība, ja turamies pie Viņa.

Bēdīgāka parādība ir tā, ja cilvēks, dzīvodams ārpus dzimtenes, zaudē savu tautisko apzīņu. Tautību un tēvu zemi cilvēks nevar izvēlēties. Tās abas ir Dieva lēmums. Un tieŗi tādēļ to nedrīkstam turēt mazvērtīgu un aizmirstu. Kas nejūt mīlestību uz savu tēvu zemi, tāds nebūŗ arī krietns un uzticams pilsonis nevienā citā zemē. Kas nemīl savu tautu, tāds nevarēs mīlēt tuvāko kā sevi paŗu, kā Kristus to mācīja. Ja mīlam savu tautu un tēvu zemi, tad vienmēr gaiŗs mūsu domās būŗ 18. novembris un mēs ilgosimies un lūgŗim Latvijai jaunu brīvības rītu.